

Lõuna-Aafrika-India Ookeani Divisjon

Lõuna-Aafrika-India Ookeani Divisjon on maailma adventperekonna uusim liige. See on välja kujunenud kolmest divisjonist ja unioonist ning siia kuuluvad Angola, Botswana, Komoori saared, Lesotho, Madagaskar, Malawi, Mauritius, Mosambiik, Namiibia, Réunion, São Tomé ja Príncipe, Seišellid, Lõuna-Aafrika Vabariik, Svaasimaa, Sambia, Zimbabwe ning järgmised saared: Ascension, St. Helena, Kerguelen ja Tristan da Cunha.

Sellel kvartalil keskendume Malawile ja Mosambiigile.

Mosambiik

Rohkem kui 400 aastat kannatasid mosambiiklased koloniaalvõimu all. Pikaajalisele võitlusele iseseisvuse eest järgnes 12 aastat kodusõda, mis kestis aastani 1992. Riiki jäid tühjad hooned, kus kunagi olid olnud koolid, haiglad ja ametiasutused. Inimesed kannatavad ikka veel pikale veninud iseseisvuse ja rahu nimel peetud sõja tagajärgede pärast. Tänapäeval on lastel raske saada korralikku haridust, sest valitseb koolide ja kvalifitseeritud õpetajate puudus.

Mosambiigis on üks adventist iga 98 elaniku kohta. Adventkogudus kasvab jätkuvalt kiiresti. Kogudus on võtnud tõsiselt ette oma nelja alg- ja keskkooli uuendamise ning kavatseb kaasata ainult adventistidest õpetajaid. Seda plaani takistab õpetajatele ülikoolitasemel haridust andvate koolide puudus. Seetõttu on Mosambiigi Unioonil kavas laiendada ja muuta Beiras asuv seminar täieõiguslikuks kõrgkooliks, kus oleks haridusteaduse nii diplomi- kui ka kraadiõpe. Kui vahenditest jätkub, avatakse veel täiendavaid kursusi.

Osa selle kvartali kolmeteistkümne hingatavapäeva annetusest läheb Mosambiigi kogudusele, aitamaks tagada haridust nii lastele kui täiskasvanutele. Annetus aitab renoveerida ja laiendada Mosambiigis olemasolevat seminari, et see vastaks kehtivatele kõrgharidusliku õppeasutuse standarditele. See hõlmab ka tüdrukute ühiselamu, kohviku ja klassiruumide ehitamist.

Malawi

Malawi on üks tihedamini asustatud riike Aafrikas. Võrreldes oma lõunanaabri Mosambiigiga olid Malawi iseseisvuspüüded vähem kulukad. Rohkem kui pool rahvastikust on seotud põllumajanduse, kalanduse ja teiste sarnaste aladega. Aga kui maapiirkondades jääb tööd väheseks, suundub palju malawilasi linnadesse tööd otsima. Hoolimata valitsuse pingutustest luua töökohti, on Malawi jätkuvalt üks maailma vaesemaid riike. Pool Malawi rahvastikust on alla 18 aasta vanused.

Ühe adventistiga 50 Malawi elaniku kohta on adventkogudus kogu riigis tugevasti esindatud. Et koolitada noori adventiste teenimiseks, on Malawi adventistid otsustanud suurendada ja laiendada Lake View Adventseminari. Sellest saab täieõiguslik kõrgkoolitasemel õppeasutus, mida nimetatakse Malawi Adventkolledžiks ja kus on lai valik erinevaid kursusi, kaasa arvatud haridusteadus, inglise keel ja ettevõtlus.

Juba on alustatud töid kooli laiendamiseks, kaasa arvatud uued klassiruumid ja mitmeotstarbeline kohvikuhoone. Vaja on uusi ühiselamuid, et majutada tudengeid, kes praegu peavad otsima ulualust lähimas linnas. Naistudengid on praegu majutatud abielus üliõpilaste majja, kus ühes väikeses toas on tervelt kaheksa naist. Osa selle kvartali kolmeteistkümne hingatavapäeva annetustest läheb uuele Malawi Adventkolledžile, et aidata ehitada naiste ühiselamut.

Edaspidised kolmeteistkümnennda hingamispäeva projektid

Teises kvartalis on tegemist Lõuna-Ameerika Divisjoniga. Sealseteks projektideks on ühiselamute ehitamine kahele keskkoolile Brasiilias ning kirikute ehitamine seni evangeliseerimata ja värskelt evangeliseeritud aladele Ida-Brasiilia Unioonis ja Loode-Argentiina Misjonipõllule.

Kolmandal kvartalil keskendume Lõuna-Vaikse Ookeani Divisjonile. Kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetusest saadud raha aitab osta misjonilennuki Paapua Uus-Guineas ning ehitada kiriku ja evangeelse keskuse erinevates kõrgkoolides ja tehnikainstituutides õppivate adventüülpilaste teenimiseks Suvas Fidži saarel.

Ülesanded

Vaesus ja võimaluste puudumine vaevavad suuremat osa Aafrikast. Sellel kvartalil keskmes olevad Malawi ja Mosambiik püüavad tõsta elustandardit ja aidata inimesi vaesusest välja. Inimestele lootuse ja võimete andmisel majanduslikult iseseisvaks saamiseks on haridus väga oluline vahend. Kuid mõlemas riigis on puudu rahalistest vahenditest, et vajalikul tasemel haridust anda.

Malawi adventistid, keda on laias laastus üks iga 50 elaniku kohta, hindavad hariduse väärtust teenimisel ning on alustanud Lake View Adventseminari taseme tõstmist täieõiguslikuks kõrghariduslikuks asutuseks, mida hakatakse nimetama Malawi Adventkolledžiks.

Mosambiigis on ülesanded veelgi suuremad. Sõjaaastad – kõigepealt võitlus iseseisvuse eest, siis kodusõda – hävitasid riigis palju kooli, haiglaid ja valitsusasutusi. Ülesehitamine on piinarikkalt aeglane. Väheste Mosambiigi adventkoolide varustamiseks õpetajatega peab adventkogudus andma haridust enamatele õpetajatele. Kogudus on otsustanud laiendada seminari, et kaasata õpetajate koolitamine, mis on adventnoortele teenimisel hädavajalik. Nad on tõesti koguduse tulevikulootus.

Võimalused

Selle kvartali kolmeteistkümnes annetus aitab:

- teha Mosambiigi seminar täieõiguslikuks kõrghariduslikuks õppeasutuseks
- ehitada Malawi Adventkolledžile naiste ühiselamu

Abimaterjalid

Edasiseks informatsiooniks sellel kvartalil käsitletavate riikide Malawi ja Mosambiigi kohta või Ida-Aafrika kohta üldiselt pöörduge raamatukogu reisi- või lasteosakonda või otsige infot entsüklopeediast.

Retseptid Lõuna-Aasia-Vaikse Ookeani Divisjonist on laste misjonilehes *Children's Mission* lehekülgedel 6, 8 ja 10. Tähistage nende riikide kultuuriga tutvumist ühise söömaajaga. Paluge lastel esitada laule, mida nad sel kvartalil õpivad.

Saatkonnad ja turismiagentuurid pakuvad erinevate riikide kohta informatsiooni. Teavet on võimalik leida ka **internetist**. Malawi kohta eesti keeles: <http://www.reisiekspert.ee/default.asp/ac/riik/lan/ee/id/135>; inglise keeles: <http://www.malawitourism.com/> (turismiveeb), <http://www.malawi.gov.mw/> (ametlik veeb), <http://wikitravel.org/en/Malawi>. Mosambiigi kohta eesti keeles: <http://www.reisiekspert.ee/default.asp/ac/riik/lan/ee/id/92>, <http://www.lisest.org/2003/Mosambiik.htm>; inglise keeles:

<http://www.cia.gov/cia/publications/factbook/geos/mz.html>, <http://wikitravel.org/en/Mozambique>.

7. jaanuar 2006

Malawi

Tema palve "Jumal, palun anna mulle täna üks hing," on saanud 10 000 vastust.

Mees ja tema Jumal

Charlotte Ishkanian

Jumal kutsus Golden Lapani kuulutama evangeeliumisõnumit ühele kindlale inimgrupile Malawis.

"Ma palvetan iga päev 'Jumal, juhi mind ühe inimese juurde, keda ma võin sinu juurde juhatada'," ütleb Lapani. "Isegi kui see tähendaks eluga riskimist, tahan ma jõuda nendeni sõnumiga Päästjast." Jumal on õnnistanud Lapani tööd peaaegu 11 000 pöördunuga viimase 20 aasta jooksul.

Mõrvatud pealik

Üsna Lapani kodu lähedal asub Damba^{*1} küla. Hoolimata Lapani korduvatest katsetest leida Dambas sõpru, olid külaelanikud keeldunud evangeeliumi kuulamast. Kuid siis ühel päeval kadus küla pealik. Levisid kuulujutud, et Lapani on pealiku tapnud ja keha ära müünud. Lapani mõistis, et olukord on väga tõsine ning ilma Jumala kaitseta võiksid külaelanikud ta elu lõpetada. Lapani, tema pere ja piiblitöölised paastusid ja palvetasid 21 päeva, paludes Jumalal ilmutada tõe pealiku kadumise kohta, nii et Jumala nimi võiks saada austatud.

Kahekümne esimesel päeval kohtas Lapani teel üht meest Dambast. Mees tervitas Lapanit, öeldes: "Pastor, sinu Jumal on imetegija Jumal." Mees kirjeldas, kuidas oli leitud jões hulpimas pealiku keha, mille külge oli kinnitatud kaks tohutusuurt kivi, mis kaalusid peaaegu sama palju kui pealik ise.

Lõpuks mõisteti pealiku vend pealiku mõrvas süüdi ja Lapanit kutsuti Dambasse külla. Kui ta kohale jõudis, tervitasid inimesed teda siiralt. "Räägi meile oma Jumalast, kes sind päästis," palusid nad. Lapani külastas iga kodu, viies abivajajatele maisi ja kasutatud riideid. Siis pidas ta koosolekuid ning rohkem kui 80 inimest said ristitud. Veel paljud valmistuvad ristimiseks.

Hiljuti käisid Lapani juures Malawi valitsusametnikud, et ise kuulda lugu sellest, kuidas pealiku surm oli Dambat muutnud. Nad lindistasid tema tunnistuse ja lasid selle riiklikus raadios vähemalt kolm korda. Lapani on saanud mitmetelt mittekristlastest pealikutelt kutseid tulla ja õpetada inimestele Jeesusest.

Surm silme ees

Kirjeldatud juhtum ei olnud ainuke, kui Lapanil oli surm silme ees. Teda on kividega visatud ja mürgitatud, ta on olnud nõiduse ohver ja teda on püütud uputada. Ühes linnas jõi ta mürgitatud vett. Kui tal hakkasid tugevad kõhuvalud, tunnistas tema noor kokk, et oli teda mürgitanud. Lapani teadis, et tal on vähe elada jäänud ja nii ta palvetas. Siis viis ta koka politseijaoskonda ja rääkis, mis oli juhtunud. "Võib-olla ma

^{1*} Damba on väljamõeldud nimi, kuid küla on tegelikult olemas.

suren,” ütles ta politseinikele, “kuid ma olen sellele poisile andestanud. Ärge karistage teda.” Koguduseliikmed palvetasid ja Jumal tegi Lapani terveks. Lapani julgustas kokka oma elu Jeesusele andma. Veel samal päeval pidas Lapani jutluse. Tulemusena võtsid 68 inimest sellest külast Jeesuse oma Päästjaks. Praegu seisab selles külas kirik, tulemusena kellegi katsest Lapanit tappa.

Kui Lapani esimest korda kuskile piirkonda läheb, külastab ta kõigepealt pealikut, et teatada oma kohalolekust. Siis külastab ta koos piiblitöolistega kodusid, palvetades inimestega, kel on probleeme. Kui kellelgi on toidupuudus, muretseb ta maisijahu, põhilist toiduainet Malawis. Kui keegi on haige, siis ta palvetab nende eest ja otsib vajadusel ravimeid. Ta toob riideid vanadele ja lastele. Kuid eelkõige püüab ta leida sõpru ja võita inimeste usaldust. Seejärel palub Lapani luba koosolekute pidamiseks. Tavaliselt on vastus jaatav. Kui siiski mitte, jätkab ta inimeste külastamist ja nende armastamist.

Pärast evangeelseid koosolekuid jääb üks Lapani viiest piiblitöolisest vähemalt kuueks kuuks piirkonda inimeste eest hoolitsema ja neid õpetama. Lapani julgustab vastpöördunud kirikut ehitama. Ta hangib kohalikult pealikult maad ning juhendab usklikke, kui palju telliseid teha ja põletada, kui palju liiva koguda ja kui suur kirik ehitada. Siis kogub ta raha, et osta kirikule katuse jaoks terasplekki.

Siiani on Lapani toonud Kristuse juurde 11 000 inimest ja ehitanud oma piirkonnas Malawis 43 kirikut. Ta püüab külastada iga kogudust vähemalt kolm korda aastas, teeb märkuse neile, kes ei ole kohal, ning külastab igäüht, aidates neid ja palvetades nende eest, kui nad on haiged. Ta peab regulaarselt ärkamiskoosolekuid, mis on lisanud rajatud kogudustesse palju uusi usklikke.

Palved toovad vihma

2004. aastal tabas Malawit põud sel ajal, kui Lapani pidas koosolekuid. Inimesed vaatasid, kuidas nende vili närbub ja sureb ilma vihmata. Lapani ja tema meeskond palvetasid kolm päeva vihma pärast. Siis taevast tumenes ja hakkas sadama tugevat vihma. Kuid sadas ainult hommikul, mitte pealelõunal, kui olid kavas koosolekud. Koosolekute seeria lõppedes andis 38 inimest oma elu Jeesusele.

Lapani kohtas Issandat esimest korda siis, kui ta oli koolis õpetaja ning jäi haigeks. Haiguse ajal nägi ta unenäo, milles Jumal kutsus teda endale järgima ja terveks saama. Lapani ei teadnud Jeesusest suurt midagi, sest tema perekonnal oli teine religioon. Hoolimata vanemate vastuseisust kuulutas ta end kristlaseks ja sai peagi pärast seda terveks. Ta rääkis kõigile, et Jeesus tegi ta terveks.

Samal aastal kutsus Jumal Lapanit hingedevoitjaks. Tema esimene pöördunu oli oma vanem vend. Vennad teenisid Jumalat Lapani toas kahekesi. Siis ühines nendega õde. Väike usklike grupp kasvas ning kahe aasta jooksul pärast ristimist oli Lapani rajanud viis adventkogudust ja ristinud 145 vastpöördunut. Kuus aastat pärast Lapani pöördumist võttis tema isa Jeesuse oma Päästjaks. Kuid tema ema pani veel viis aastat vastu, enne kui andis oma elu Jumalale ja sai ristitud. Praegu on ema üks Lapani innukatest toetajatest.

Ülempealikud pöörduvad Kristuse poole

2001. aastal pidas Lapani koos misjonärist pastoriga evangeelseid koosolekuid piirkonnas, mis oli teiste kristlaste evangeeliumikuulutuse tagasi lükanud. Inimeste koosolekutele toomiseks korraldasid nad toiduvalmistamise ja käsitöökursusi naistele ning näitasid videot Jeesuse elust.

Rohkem kui 20 inimest sellest piirkonnast andis oma elu Jeesusele, nende hulgas oli ka ülempealik oma naisega. Järgnevad koosolekud lisasid sellele kogudusele veel

25 vastpöörduvat. Usklikud ehitavad kiriku, mille juures on suur aed magusate kartulitega. Koguduseliikmed hoolitsevad aia eest ja müüvad saadused kiriku kulude katteks.

Kahe aasta pärast ühines adventkogudusega veel üks ülempalik oma naisega, kui Lapani nende külas koosolekuid pidas.

Me käisime ülempaliku juures, kui tal oli puu all teiste piirkonna palikega nõupidamine. Koosolek katkestati ja palikud tervitasid Lapanit. Kuigi nad ei ole kristlased, austavad nad Lapanit ja tema tööd.

“Nii kaua, kuni Jumal annab mulle jõudu ja vahendeid, teen ma seda tööd edasi,” ütles Lapani. “Saatan on püüdnud mind kõrvaldada, kuid Jumal on tugevam kui saatan ning Jumal valitseb.”

“Palvetage minu eest,” palus Lapani. “Palvetage nende eest, kes meie töö läbi on kristlasteks saanud. Palvetage ka meie vaenlaste eest.”

Meie misjoniannetused aitavad muretseda vahendeid ja materjale, et toetada vastpöörduvat Malawis ja üle kogu maailma.

*Golden Lapani on piiblitöölaine, kes elab Lõuna-Malawis.
Charlotte Ishkanian on ajakirja “Mission” toimetaja.*

14. jaanuar 2006
Malawi

Ahnuse tõttu sattus Harry vanglasse, kuid Jumala ohvrimeelne armastus päästis ta.

Kõige suuremat rahuldust pakkuv karjäär

Harry Mitengo

Harry ja Alex* töötasid Malawis turvameestena. Igavuse peletamiseks vestlesid nad sageli. Ühel õhtul ütles Alex: “Mul on mõte, kuidas me saaksime lisaraha teenida.”

“Kuidas siis?” küsis Harry huvitatult.

“Me võiksime kasutada oma relvi väikeseks kõrvaltöök,” ütles Alex, vibutades mõtte rõhutamiseks oma relva. “Tead ju küll, et rikastel inimestel on palju rohkem, kui neil vaja on, ning meil on vaja palju rohkem, kui me saame. Me võiksime rikastelt pisut võtta, nii et ka meil oleks piisavalt.”

Alguses Harry kahtles, kuid Alexi entusiasm veenis teda lõpuks. Kahekesi murdsid nad sisse rikka pere majja ning varastasid raha ja kõike, mida suutsid ära viia. Mõne päeva pärast röövisid kaks meest teist maja ja siis järgmist. Kui keegi püüdis mehi takistada, ähvardasid nad teda relvadega.

Tabatud

Ent ühel õöl olid nad hooletud ja tabati. Kongis istudes mõistis Harry oma kuritegude tõsidust. Kahele mehele määrati karistuseks kaheksa aastat sunnitööd maksimaalse järelevalvega vanglas ning nad saadeti eraldi vanglatesse.

Harry saabus vanglasse kindla otsusega põgeneda. Tema vangisärgile oli trükitud vangistuse pikkus. Ühel päeval tegi Harry ühe teise vangiga kaupa, et vahetada temaga särgid.

* Alex on pseudonüüm.

Kui Harryl teine, varasema vabastamiskuupäevaga särk seljas oli, koheldi teda teistmoodi ning määrati väikese järelevalvega tööle vangla aeda. Harry märkas, et vange jälgiv relvastatud valvur muutus igal pärastlõunal väsinuks ja uniseks. Ühel päeval, kui valvur lasi end toolil lõsakile ja haigutas, lasi Harry oma kõplal kukkuda ja pistis jooksu. Ka teised vangid hakkasid jooksuma.

Valvurid said kätte kõik vangid peale Harry, kes oli suurte kivide taha peitunud. Pimeduse saabudes lõpetasid valvurid otsimise ja läksid tagasi vanglasse. Harry roomas kivide vahelt välja ja põgenes.

Harry leidis pealinnas tööd ning 18 kuud töötas ta kõvasti ja hoidus pahandustest eemale. Aga kui ta ühel päeval bussijaama jõudis, siis ootas teda seal politsei. Nad viisid ta tagasi vanglasse. Tema karistust pikendati aja võrra, mis ta vabaduses oli olnud. Nüüd oli tal kanda 10aastane karistus. Harryl oli nüüd veelgi kindlam põgenemisotsus kui kunagi varem.

Vana sõber

Kui Harry kongi saadeti, leidis ta oma üllatuseks, et tema kongikaaslane oli Alex, tema endine kuriteokaaslane.

“Kuule, mul on üks mõte,” ütles Alex, kui mõlemad olid end istuma sättinud.

“Milline mõte?” küsis Harry. Ja äkitselt oli kõik nii nagu vanadel aegadel.

Vangla seinad olid tehtud toortelistest ja kaetud paksu tsemendikihiga. Harry ja Alex otsustasid kaevata väikese tunneli seinast läbi välja. Väljakaevatud mulla laotasid nad magamismattide alla ja valvurid ei märganud midagi. Seinast läbi kaevamine võttis neil ainult kolm päeva. Kaks meest ootasid, kuni saabus pimedus; siis roomasid nad läbi augu.

Kõik tundus olevat vaikne ja nad olid kindlad, et neid polnud nähtud. Siiski tuli neil põgenemiseks veel üle vanglamüüri ronida. Aga kui nad üles müüri peale ronisid, märkas neid üks valvur ja hüüdis teisi. Valvurid ajasid neid taga, kuid Harryl ja Alexil oli suur edumaa.

Mehed peatasid teel auto, sundisid juhi välja tulema ja võtsid auto. Harry ja tema sõber sõitsid linna ja müüsid auto osadena maha. Kuid keegi hakkas kahtlustama ning andis politseile vihjeid. Alex pääses põgenema, kuid Harry võeti kinni. Sel korral saadeti ta väikesesse vanglasse, kus sai teda palju täpsemalt jälgida. See otsus muutis tema elu.

Vangistatud Jumala poolt

Seda vanglat külastasid igal nädalal mõned kristlased, kes õpetasid vangidele Jumalast. Üks vangidest kutsus ka Harryt. Ta läks, kuid tema mõtted olid keskendunud vanglast põgenemistee otsimisele. Üks piiblitöolistest andis talle raamatu “Suur võitlus”. Harry luges raamatut, kuid ta oli kindel, et kuna ta on sooritanud nii palju kuritegusid, siis ei soovi Jumal end tema pärast vaevata.

Tihti õhtuti, pärast tulede kustutamist, laulsid vangid ühe laulu ja palvetasid koos, igauks oma kongis. Ühel õhtul puudutasid nende laulu sõnad Harry südant. “Ma rändasin Jumalast kaugel, nüüd tulen ma koju,” laulsid nad. Pimeduses langesid Harry silmadest kontrollimatud pisarad. Siis hakkas ta nuuksuma.

“Mis lahti on?” küsis keegi.

“Ei midagi,” vastas Harry, püüdes rääkida võimalikult rahulikult. Mõned õhtud hiljem kordus sama. Harry mõistis, et Jumal kutsub teda koju. Ta ei saanud keelduda; tal tuli vastata.

Harry kahtles, kas ühineda mõne vangla vaimuliku grupiga, sest ta ei teadnud, milline neist õpetab Piibli tõdesid. Ta hakkas mitmeid erinevaid religioosseid

rühmitusi uurima. Ta õppis isegi nii palju araabia keelt, et oskas koraani lugeda. Kuid talle tundus, et ükski neist religioonidest ei õpetanud täit tõe.

Siis tuli Harryle meelde raamat, mille piiblitööline oli talle andnud. Ta võttis selle välja ja hakkas uuesti lugema. Kui ta “Suurt võitlust” luges, tundis ta, et selles raamatus on tõde.

Uus elu, uus karjäär

Harry hakkas käima piiblitundides, mida adventistid vanglas pidasid. Ta ühines ristimisklassiga ja valmistas ristimiseks. Kuid Harry põgenikumaine pärast ei lubanud valvurid teda ristimiseks vanglast välja. Ta oli pettunud, kuid oli valmis ristimist ootama.

Kuu aja pärast viidi Harry tagasi vanglasse, kust ta esimesel korral oli põgenenud. Kui ta vanglasse siseneks, siis valvurid tervitasid teda. Mõned neist olid kuulnud, et Harry on muutunud, ja nad tahtsid näha, kas see on tõsi. Nad maksid isegi teistele vangidele selle eest, et nad tema järel luuraksid.

Harry oli rõõmus, kuulates, et ka selles vanglas peavad adventistid jumalateenistusi. Harry ühines nendega ja jätkas piiblikursust “*Voice of Prophecy*” (“Prohvetikuulutuse hääl”), mille oli juba mitme kuu eest alustanud. Lõpuks lubati teda ristimisele.

Harry kirjutas oma perekonnale ja jutustas neile, et ta on oma elu Jumalale andnud. Kui pere külla tuli, olid nad hämmastunud muutuste üle, mida nad tema elus nägid. Kui Harry ja tema pere koos palvetasid, kummardasid ka valvurid pea. Nad jätsid ta isegi emaga kahekesi, sest olid veendunud, et ta ei püüa enam põgeneda.

Harry alustas innukalt evangeeliumitööd vanglas sees. Ta korraldas koosolekuid, pakkus teistele vangidele kirjalikke piiblikursusi ja jagas neile Ellen G. White'i raamatuid. Enne kui Harry tingimisi vabaks sai, oli adventistide grupp vanglas kasvanud 100 liikmeni.

Kui Harry koju tagasi läks, hakkas ta tööle kirjandusevangelistina. Talle meeldib rääkida oma usust neile, keda ta kohtab, ning juhtida neid Jumala juurde. “Hingede juhtimine Jeesuse juurde on uus ja rahuldustpakkuv karjäär, kaugelt parem kui see, mis mind vangi saatis,” tunnistab Harry.

Meie iganädalased misjoniannetused toetavad evangeeliumitööd, nagu näiteks vanglatöö, Malawis ja üle kogu maailma.

Harry Mitengo elab Liwondes Malawis.

21. jaanuar 2006

Kui evangeelsetele koosolekutele tuli ainult 30 inimest, siis palvetasid korraldajad, et Jumal teeks midagi, saatmaks rohkem inimesi häid sõnumeid kuulma. Jumala vastus hämmastas kõiki.

Ootamatu vastus

Willan Mkandawire

Nyau on isik, kes kuulub Malawis tegutsevasse salaühingusse, mis kummardab loomade ja surnud esivanemate vaime. Kui nyau paneb maski ette, kehastub ta kindlaks olendiks – loomaks või esivanemaks. Tavaliselt tulevad nad välja surnuaedadest ja käivad läbi tänavate, tihti on nad ümbritsetud plaksutavast ja

hõiskavast rahvahulgast. *Nyau*'d on päeval täiesti tavalised inimesed, aga kui nad panevad maski ette, omandavad nad üleloomulikud võimed. Nad võivad panna needuse inimestele, kes hiljem surevad. Nad võivad äkitselt kaduda ja ilmuda, tantsides kõrge puu ladvas või majakatusel. Nad võivad panna pea peale tuld ja see ei põleta neid.

Nyau'sid kutsutakse tihti kultuurisündmustele või poliitilistele kogunemistele tantsima, et pakkuda rahvale meelepärast etendust. Kui nad avalikel üritustel tantsivad, on neid ohutu vaadata. Aga kui keegi peaks sisenema nende salaterritoriumile, riskib ta eluga.

Nyau'd on üks vaimude kummardamise vorm, mida saatan kasutab inimeste Päästjast kõrvale juhtimiseks. Aga, nagu see lugu näitab, võib Jumal juhtida ükskõik kelle, isegi *nyau*, oma kuningriiki.

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Selles Malawi linnas, kus ma elan, oli ühes piirkonnas väike adventistide grupp. Kui grupp palus abi evangeelsete koosolekute korraldamiseks, oli minu kogodus nõus. Me aitasime püstitada telgi tühermaale nende väikese kiriku kõrvale. Ja me käisime koos nendega ümbritsevates majades inimesi koosolekutele kutsumas.

Esimesel koosolekupäeval olid meie lootused nii suured, et ootasime peagi telki huvitatutest täitumas. Kuid me olime pettunud, kui kohale tulid ainult mõned inimesed. Me palvetasime ja külastasime inimesi ning igal õhtul lootsime näha rohkem külastajaid. Peaaegu nädala jooksul oli kohal umbes 30 inimest, nende hulgas ka käputäis läheduses asuva kiriku liikmeid. Mõned korraldajatest soovitasid koosolekud ära jätta, kuid kõneleja keeldus. "Ei," ütles ta, "me peame jätkama. Kui me tõsiselt palvetame, teeb Jumal midagi."

Jälle kogunesime palvetama Jumala juhtimise pärast, paludes, et juhtuks midagi, mis pööraks inimeste südamed Jumala kuulutuse poole. Ja järgmisel õhtul juhtuski midagi.

Kutsumata külalised

Koosolek algas umbes 30 inimesega. Me laulsime ja palvetasime ning siis tõusis kõneleja, et esitada Jumala armastusest täidetud südamega oma sõnumit. Äkki tõmbas meie tähelepanu mingi lärm. Kõneleja püüdis jätkata, kuid plaksutamise ja hõisete tõttu oli raske kuulda.

Lärm suurenes, kui koosolekute telgile lähenes *nyau*, vaimude kummardaja, kes oli rietatud kahisevasse rohuseelikusse ja ribadesse ja kandis külluslikult kaunistatud peahet ja maski, ning teda järgiv rahvahulk. Kõneleja mõistis, et *nyau*'l oli kavas minna rada pidi, mis läks läbi ala, millel peeti evangeelseid koosolekuid. Arvatavasti oli *nyau* teel eemal asuvasse surnuaeda, kus ta peatus. Kõneleja ei saanud lärmi takistamiseks midagi teha, tal jäi üle ainult oodata, kuni rahvahulk möödub, ja siis uuesti alustada.

Aga kui *nyau* lähenes koosolekuplatsile, jättis ta tantsimise ja pöördus kõneleja poole. Kuna mask peitis kogu ta pea, oli võimatu aru saada, mida ta vaatas, või mida kavatses ta järgmiseks ette võtta. Teda järginud rahvahulk jäi samuti seisma, oodates, et *nyau* jätkaks oma teed. Kuid *nyau* ei liikunud. Selle asemel nõjatus ta vastu seinale, kavatsedes ilmselt evangelisti kuulata. Teda järginud rahvahulk jättis plaksutamise ja kuulas, kuidas kõneleja andis lühidalt edasi oma kuulutuse. Kui *nyau* ei läinud edasi surnuaia poole, istusid mõned temaga kaasasolnutest ja kuulasid kõnelejat.

Nyau kuulas vaikselt kogu ülejäänud jutluse aja. Tema järgijad kuulasid samuti. Jutlust jäi kuulama ligikaudu 200 inimest, kes olid *nyau*'ga kaasas.

Kõneleja oli pisut närvis selle äkilise publiku suurenemise pärast, aga kuna inimesed istusid vaikselt, jätkas ta oma ettekannet, mis sel õhtul oli Nebukadnetsari unenäost. Kõneleja tõstis üles plakati, millel oli kullast, hõbedast, pronksist, rauast ja savist kuju.

Pärast lõpupalvet läks *nyau* ja tema plaksutav, hõiskav järgijaskond edasi surnuaia poole. Koguduseliikmed ohkasid kergendatult, et ootamatud külalised ei olnud koosolekut seganud.

Üllatavalt palju kuulajaid

Järgmisel õhtul algas koosolek ikka 30 inimesega, kuid aja jooksul tuli järjest kuulajaid juurde. Kohale tuli isegi maskis ja rohuseelikuga *nyau* ja tema järgijad. Sel õhtul ei seisnud ta väljas, vaid tuli telki ja istus. Ka tema järgijad istusid ja kuulasid. Kõneleja ei saanud olla kindel, kas see oli sama *nyau*, kes eelmisel õhtul oli mööda läinud, kuid ta tundis kohalolijais ära mitmed, kes eelmisel õhtul oli *nyau* saatjateks olnud. Peale selle tuli veel teisigi inimesi, kes olid kuulnud eelmisel õhtul toimunust. Nad tahtsid ise teada saada, mida kõneleti siin sellist, mis võiks isegi *nyau*'t huvitada. Sel õhtul oli koosolekul peaaegu 80 inimest.

Koosolekul käijate arv suurenes pidevalt. Kolmandal õhtul pärast *nyau* külaskäiku kutsus kõneleja kuulajaid üles võtma Jeesust oma Päästjaks ja järgima Teda. Sel õhtul võttis 95 inimest Jeesuse vastu ja soovis täiendavat piibliuurimist.

Järgmisel õhtul tuli koosolekule ligi 200 inimest, nende hulgas veel kaks rebestatud riietega *nyau*'d, kes kandsid näo varjamiseks lehtedega oksti. Sel õhtul vastas veel 50 inimest kutsele võtta Jeesus oma Päästjaks.

Koosolekud kestsid 21 õhtut ja neile järgnesid ettevalmistusgrupid ristimiseks. Ristimispäeval sai ristitud 145 inimest. Nende hulgas oli ka mees, kes nimetas end selleks *nyau*'ks, kes oli esimesel õhtul kuulama tulles koosoleku katkestanud. See endine *nyau* on nüüd ustav Jeesusele.

Praegu ehitab see väike grupp, kes palvetas ja töötas liikmete arvu suurendamise pärast, uut kirikut. Nende olemasolev kirik on liiga väike, et mahutada kõiki uusi liikmed ja neid, kes veel tulevad, tahtes kuulda kuulutust, mis meelitas saatana kummardaja elavat Jumalat teenima.

Meie misjoniannetuste eest muretsetakse materjale ja koolitatakse töölisi selliste evangeelsete koosolekute läbiviimiseks nagu see Malawis, mille käigus tulid kolm *nyau*'d Jeesuse ja adventkoguduse juurde.

Willan Mkandawire on aktiivne piiblitöölaine Lilongwes Malawis.

28. jaanuar 2006

Malawi

Tõuske, naised, ja astuge usus välja, sest Jumal saab teid oma lõikusel kasutada.

Naiste töö

Cecilia Meki

Jumala töös on Aafrika naised traditsiooniliselt olnud kodus ja toetanud oma mehi. Kuid viimastel aastatel on naised avastanud, et kui Jumal neid kutsub, võivad nad olla võimsad tööriistad teiste Kristuse juurde juhtimisel. Naised moodustavad koguduse liikmeskonnast umbes 70 protsenti. Oma oskuste ja vaimuandidega on

naised toonud Kristuse juurde rohkem inimesi – nii naised kui mehed – kui mehed.

Ma kuulun Malawis asuvasse Blantyre kogudusse, kus Jumal näitas, et ta võib kasutada paljude hingede Kristuse juurde juhtimisel naiste talente.

Edasi Jumala nimel

Viis meist kuuluvad ansamblisse nimega “*Go Forward*” (“Edasi”). Me laulame koguduse jumalateenistustel ja igapool mujal ümbruskonna kristlikel üritustel, kui meid kutsutakse oma usust tunnistama. Kuid me tahtsime teha enamat, kui pelgalt laulda usklikele. Me soovisime jõuda inimesteni, kes ei kuulu adventperekonda.

Me palvetasime ja Jumal avas võimaluse pidada evangeelseid koosolekuid külas, mis asub kahe tunni kaugusel meie kodudest. Meie mehed julgustasid meid Jumala kutset järgima. “Ärge muretsege mitte millegi pärast,” ütlesid nad meile. “Meie hoolitseme selle eest, et teie äraolekul oleks söök valmis ja lapsed valvatud.” Ja nii nad tegidki.

Me organiseerisime end meeskondadeks. Üks meist hakkas igal õhtul rääkima terviseetemel ja teine jagas kokkutulnutele Jumala Sõna. Sel ajal, kui need naised valmistasid ette oma ettekandeid, kogusime meie, ülejäänud, evangeelsete koosolekute ajal jagamiseks korralikke kasutatud riideid, Piibleid ja Ellen White'i raamatuid.

Kui me jõudsime linna, kus hakkasime koosolekuid pidama, avastasime, et selle väikese koguduse naised olid leidnud tühja maja, mida võisime kahe nädala jooksul kasutada. Nad olid selle meie jaoks korda teinud ning valmistasid meile sealoleku ajal süüa, nii et meie võisime keskenduda piibliuurimisele, palvetele ja teenimistööle. Me laotasime oma magamiskambrid ja tekid põrandale ning tühi maja sai meile koduks.

Kohe, kui me linna jõudsime, oli meil palju tegemist linnaelanike külastamisega. Me koputasime igale uksele ja kutsusime inimesi meie koosolekutele.

Muutunud elu

Varsti pärast meie saabumist algasid koosolekud. Me kasutasime koosolekuteks avatud ala linna keskel. Igal hommikul külastasime inimesi, et nendega palvetada ja nende vajadusi tundma õppida. Kui neil oli vaja riideid, andsime neile mõned kaasa toodutest. Kui nad olid haiged, palvetasime nende paranemise pärast. Ja loomulikult kutsusime neid pärastlõunastele koosolekutele.

Me külastasime naistekliinikut, kus olid lapseootel naised. Me palvetasime ja laulsime koos nendega, siis andsime igale naisele ühe seebi ja pisut soola, midagi, mida nad vajasisid, aga mida neil ei olnud. Naised olid nii tänulikud, et see liigutas meie südant.

Koosolekud toimusid kesklinnas igal pärastlõunal, enne kui inimesed koju läksid. Kõneleja seisis mangopuu all ja kasutas mikrofoni, et jõuda nendeni, kes seisis ja istusid ümbritsevate hoonete varjus. Me laulsime neile ja koos nendega. Kui õde oli lõpetanud terviseettekande, lubati inimestel esitada küsimusi ja nad tegid seda. Samuti ka pärast jutluseosa küsisid külaelanikud küsimusi Piibli ja adventusu kohta.

Me rääkisime inimestele, et need, kes käivad kohal igal koosolekul, saavad Piibli või mõne muu kristliku raamatu. Üle 130 inimese käis ustavalt kohal.

Armastuse töö

Üks naine, kes tuli ette ristimist paluma, tundus tuttav olevat. Siis mõistsime, et olime teda näinud naistekliinikus. Ta oli tulnud koosolekule mitme kilomeetri kauguselt haiglast. Kui me järgmisel hommikul asutasime end just külastama minema, kuulsime ukse koputust. Seal seisis seesama lapseootel naine, kandes suurt ämbrit

vett meie jaoks! See armas naine, kes oli meie armastuse eest nii tänulik, käis sel hommikul veel mitu korda kaevul, et meile vajalikku vett tuua. Milline armastuse väljendus! Tema teod oli nii alandlikud ja innustavad! See naine käis terve nädal kõigil koosolekutel. Kuid siis ühel päeval teda ei olnud. Peagi saime teada, et tal oli sündinud poeg. Me külastasime teda ning tänasime armastuse ja toetuse eest. Siis palvetasime tema ja ta väikese poja eest.

Ühel päeval saime teada, et läheduses asuvast majast oli meie kuulutust kuulanud pealik. Me läksime talle külla. Meil oli hea meel, kui ta võttis meid rõõmuga oma kodus vastu ja ütles: "Ma olen kuulnud sõnumeid, mida te meile toote, ja ma tahaksin saada ristitud."

See oli imeline uudis, kuid me olime kuulnud, et pealikul on kaks naist. Me selgitasime, et kristlik mees peab olema abikaasaks ainult ühele naisele. Seda oli mehele väga keeruline öelda, sest me teadsime, kui raske saab olema naisel, kelle mees minema saadab.

Me ei soovitanud pealikul rutakalt otsustada, kuid pakkusime, et palvetame temaga Jumala juhtimise pärast. Kuid enne, kui me lahkusime, ütles pealik, et ta on juba otsustanud jätta endale ainult oma esimese naise ja saada kristlaseks. Ta sai ristitud ja tema esimene naine koos temaga.

Siiski ei möödunud koosolekud meid põlvili sundivate probleemideta. Ühel päeval, kui me inimesi külastasime, hakkas üks noormees meie peale karjuma. Ta karjus, et tuleb koosolekule seda segama. Me palvetasime, et Jumal hoolitseks selle noormehe eest, kes, nagu hiljem selgus, oli vaimsete hälvetega. Noormees ei ilmunud kunagi koosolekule.

Lõikus

Koosolekutel oli külale suur mõju. Me olime väga rõõmsad, kui ristimisklassi pani end kirja 72 inimest. Kuid evangeeliumitööl oli ka meile endile suur mõju. Me olime näinud Jumala õnnistusi sellisel moel, mida me ei olnud osanud kujutleda. Ta andis meile jõudu, usku ja armastust kuulutamiseks ning rasketes oludes teiste armastamiseks ja aitamiseks. Ja ta vastas meie palvetele, et meie usku kasvatada.

Ma olen kindel, et inimesed, keda me kohtasime, julgustasid meid samapalju kui nemad meid. Täiendav aeg palvetamisele ja Piibli uurimisele koosolekute ettevalmistamisel kasvas meie usku ja tõmbas meid Jumalale lähemale.

Me oleme otsustanud sel aastal veel teisegi evangeelsete koosolekute seeria korraldada. Me soovime väga juhatada paljusid meie Päästja jalge ette. Me tahame julgustada teisi naisi küsima Jumalalt, kuidas nad peaksid teisi Tema nimel teenima.

Teie igal nädalal antud ustavad misjoniannetused toetavad meie pingutusi evangeeliumi kuulutamiseks uutel aladel ja teiste juhtimiseks Jeesuse juurde.

*Cecilia Meki elab Blantyre Malawis,
kus ta teenib kõnelemise ja laulmisega Jumala auks.*

4. veebruar 2006

Malawi

Ma võtsin kuulda vanemate nõuannet ega läinud rallile. Sel õhtul said mitmed mu sõbrad tõsiselt viga.

Vahetas poliitika Jeesuse vastu

Horace Chumba

Ma kasvasin üles armastavas adventperekonnas Malawis, Ida-Aafrikas. Kui ma olin veel väike, rääkis isa mulle lugusid Jeesusest ja ema palvetas minuga koos. Kogu meie pere käis igal hingamispäeval kirikus.

Aga kui ma läksin keskkooli, kohtasin ma uusi sõpru, kes tutvustasid mulle teistsugust mõteviisi. Mind hakkas huvitama poliitika ja ma hakkasin aktiivselt poliitilises erakonnas tegutsema. Meie riigis ei tähenda poliitika tingimata korralikke kõnesid ja organiseeritud valimisprotseduure. Poliitilised erakonnad võitlevad, tihti kulisside taga, et kukutada opositsioonipartei kandidaate. Mulle ja mu sõpradele meeldis seda teha. Me püüdsime teha kõike, et edendada oma erakonda ja kukutada vastaserakonda. Me segasime koosolekuid, häirisime rallisid ja võitlesime kõigiga, kes kuulusid vastaserakonda.

Minu uued poliitilised huvid ei rõõmustanud mu vanemaid. "Palun, Horace, ära ole nende inimestega koos," palus ema. Kuid ma olin noor ja rahutu ning ei tahtnud kuulata ema nõuannet. Ma läksin kodust ära sõbra juurde elama, kus ma ei tundnud oma vanemate vastasseisu. Sellest ajast alates kasutasin ma järjest rohkem aega poliitiliseks tegevuseks. Ma olin veendunud, et ma suudan meie linnas, võib-olla ka meie riigis, midagi ära teha.

Me kasutasime igasuguseid meetodeid, et oma üritust edendada ja vastaseid häirida. Kui vastased korraldasid kuskil ralli, siis sõitsime meie sinna ja üritasime korraldada suure segaduse, et inimesed ära lähleksid. Me lõhkusime opositsiooni valjuhääldid ning varastasime kõike, mida saime oma poliitilistes huvides ära kasutada.

Meie poliitilistele juhtidele meeldis see, mida tegime. Nad kiitsid meid hea töö eest. Ma jäin sõltuvusse võimust, mida tundsin iga kord, kui mind kiideti. Aga mil inanes ma oma vanemaid nägin, palusid nad mul tulla tagasi koju ja kirikusse.

Kaklus tänaval

Ühel päeval kavandas opositsioonipartei rallit adventkiriku läheduses. Sõbrad helistasid mulle, et teha plaane. Me otsustasime minna ja ralli laiali lüüa. Kuid siis helistas mulle isa. Mingil moel aimas ta meie plaane ja teadis, et sellest tuleb ainult jama. Ta soovitas mul mitte rallile minna. Seekord, mulle arusaamatul põhjusel, kuulasin ma oma isa. Sõbrad läksid rallile ilma minuta.

Üsna varsti jõudsid minuni uudised sellest, mis oli rallil toimunud. Opositsioonipartei oli mu sõprade tulekuks valmis ja kui nad kohale jõudsid, puhkes suur kaklus. Mitmed minu sõbrad said tõsiselt vigastada ning auto, millega nad rallile olid sõitnud, hävis tules.

Ma mõistsin, et mina oleks võinud olla üks neist haiglas lamamas või koguni surnud. Ma tänasin isa hoiatuse eest, siis põlvitasin ja tänasin Jumalat päästmise eest. Ma sain aru, et Jumal oli kogu aeg minuga kaasas olnud.

Järgmisel hingamispäeval läksin ma koos oma perega kirikusse. Kogudus tervitas mind sõbralikult. Ma mõistsin, et mu vanemad pidid olema neile minu tegevusest rääkinud, sest mitmed inimesed kirikus ütlesid, et nad olid minu pärast palvetanud.

Ma jätsin poliitilise tegevuse ja tulin tagasi kirikusse. Ma ühinesin ansambliga ja võtsin osa teistest koguduse tegevustest. Ma kutsusin oma poliitilisi sõpru koos palvetama ja Piiblit uurima. Mõned neist tulidki. Ma rääkisin neile Jeesuse armastusest ning aitasin neil õppida Piiblit lugema.

Hea haridus

Oli aeg elu jälle rööbastesse saada. Vanemad olid mulle õppemaksuks raha andnud, kuid ma olin koolikäimisest loobunud ning kasutanud raha teistele asjadele. Ma olin raisanud aega poliitiliste sõpradega. Kui jõudis kätte lõpueksami aeg, said vanemad mu ebaaususest teada. Loomulikult olid nad minu peale pahased. Neil oli selleks täielik õigus. Nemad olid arvanud, et ma olen koolis, õpin oma tuleviku kindlustamise nimel.

Seega ei olnud ma üllatunud, kui ma tahtsin kooli tagasi minna ja mu isa ütles, et ta ei saa mind õppemaksu maksmisel aidata. Kui ma tahtsin tõesti tagasi õppima minna, tuli mul endal õppemaksuks raha teenida.

Ma hakkasin otsima mooduseid, et teenida raha õppemaksuks. Ma töötasin kaks aastat oma isa keevitustöökojas, et säästa raha koolis käimiseks. Kui mu isa nägi, et mul on kooli minemisega tõsi taga, oli ta nõus mind aitama.

Ma astusin üheteistkümnendasse klassi. Koolis rääkisin ma kõigile, kes kuulata tahtsid, mida ma olin õppinud elust poliitikas olles. Ma jutustasin Jumala armastusest ja andestusest ning kutsusin kõiki üles enne kiirustavate otsuste tegemist mõtlema. Mul oli võimalus rääkida oma elust kooli koosolekul ning ma rajasin kooli juurde adventnoorte klubi.

Kohaliku adventkoguduse pastor kutsus mind naaberkülla noorte evangeelseid koosolekuid läbi viima. Ma olin nõus ja hakkasin valmistuma. Mul tuli kirjutada jutlusi kolme nädala jaoks. Koosolekute kestel võttis 21 inimest vastu Jeesuse oma Päästjaks. See oli suurepärane!

Pastoriks saamine

Ma tahtsin väga adventkooli minna. Ma teadsin, et see on kallis, kuid mu vanemad olid nõus aitama mul koolikulud tasuda. Ma astusin Lakeview keskkooli, mis asub adventkollidži ja seminari lähedal. Ma kõnelesin hea meelega reedeõhtustel palvekoosolekutel ja mõnikord ka suures kirikus hingamispäeva hommikul. Inimesed nimetasid mind tihti pastoriks ja ma naeratasin, sest oma südames ma teadsin, et Jumal kutsus mind sellele tööle kogu mu eluks.

Lõpuks sooritasin ma keskkooli lõpueksamid. Kui vanemad uurisid mu tulevikuplaane, ütlesin neile, et tahan minna läheduses asuvasse seminari pastoriks õppima.

Ema oli nii õnnelik, et lausa nuttis, kuid isa hoiatas, et see saab raske olema.

“Me soovime, et sa teeksid seda, mis sulle meeldib,” ütles isa. “Kuid meil ei ole raha õppemaksu maksmiseks. Me aitaksime sind hea meelega, aga me lihtsalt ei suuda.”

Ma hakkasin palvetama. Ma palvetasin üksinda, koos oma vanematega ja koos mitmete pastoritega. Taevast ei langenud raha ja ma ei saanud stipendiumi. Kuid ma olin kindel, et olen viimaks ometi õigelt teel, ning et ma peaksin usus edasi minema ja end kooli kirja panema.

Tulevikku vaadates

Nüüd õpin ma siis esimest aastat adventseminaris. Mul on raske, kuid asi on seda väärt. Ma tean, et teenin imede Jumalat. Ma ei tea, kuidas Jumal kavatses lahendada minu ees seisvad probleemid, kuid ma tean, et ta vabastas mind keskkooliaegsete rumaluste köidikuist, ning Ta suudab mind ka edasi aidata.

Ma soovin teha Jumala tööd ja seda eriti noortega. Ma olen näinud, kui olulised on teismeliste igasugused mõjutajad ning ma tahan olla minu ümber olevatele noortele heaks mõjutajaks. Ma soovin, et nad teeksid, mida Jumal suudab nende elus teha.

Misjoniannetused võimaldavad üle kogu maailma kasutada erinevaid

evangeeliumitöö vorme.

*Horace Chumba õpib Malawi Adventkolledžis Kesk-Malawis.
Meie misjoniannetused toetavad kogu maailma adventkoole ja kolledžeid, kus
püütakse koolitada adventnoori teenimistööks.*

11. veebruar 2006

Malawi

Vangidele tunnistamine toob põhjalikke pöördumisi ja ootamatut rahu.

“Ma olin vangis ja te tulite mu juurde”

Willan Mkandawire ja Matthias Moyo

Ka valvurid vajavad Jeesust

Anna oli karm. Pidigi olema, sest ta oli vangivalvur. Tal tuli tundide viisi süüdimõistetuid valvata ning see ei olnud alati kerge. Mõnel päeval ei teadnud Anna enam, kuidas ta jätkata suudab. Kuid tal ei olnud valikut, sest tal oli tööd vaja.

Kuid siis tuli ühel päeval naine nimega Addie* naisvangidele Jumalast rääkima. Selles ei olnud iseenesest midagi imelikku, sest inimesed tulid tihti vanglasse vangidele jutlustama. Kuid Addie kuulutus oli teistsugune; ta rääkis Jumalast nii, nagu oleks Jumal tema isiklik sõber. Ta kõneles vangidele, et Jumal räägib Piibli kaudu ja ta soovib, et Teda kuulataks.

Kui Anna vange valvas, hakkas teda Addie kuulutus huvitama. Ta märkas, et vangid kuulavad tähelepanelikult, siis tundis ta end pisut vabamalt ja kuulas ka. Addie kuulutus oli värske ja meeldiv.

Iga nädal määrati Anna valvama 16 naist, kes soovisid Addiega Piiblit uurida. Annal ei olnud selle ülesande vastu midagi, sest ta sai vaikselt seina ääres seista ja kuulata. Ta kuulis palju uusi mõtteid Jumala armastusest, taevast ja Jeesuse ohvrist tema eest.

Mõne kuu pärast ütles Addie vangidele: “Te olete palju teada saanud Jumalast ja Tema Sõnast Piiblist. Jeesus kutsub teid end järgima. Kes selles ruumis soovib järgida Jeesust ja võtta Teda enda Päästjaks?”

Otsus

Viis naist tõstsid käe, öeldes, et soovivad Jeesust järgida. Ka Anna tahtis kätt tõsta ja peaaegu tõstiski. Kuid siis tuli talle meelde, et ta on seal vange valvamas ning ehk ei ole mõistlik nende eest näidata oma soovi kristlaseks saada. Aga pausi ajal samal päeval läks Anna Addie juurde.

“Ma olen kuulanud kõike, mida sa vangidele oled õpetanud,” ütles Anna. “Ma usun, et sa räägid Jumalast tõde ning ma olen nõus kõigega, mida sa oled öelnud. Kas mina saaksin ka ristitud adventkogudusse?”

“Loomulikult saad!” ütles Addie rõõmsalt üllatudes.

Mõne päeva pärast tuli vanglasse külla adventpastor. Ta küsitles naisi, kes soovisid ristitud saada, sest ta tahtis olla kindel, et nad on hoolikalt valmistunud selleks sammuks, mis väljendab kuulekust Jumalale. Seejärel küsitles ta Annat. Anna vastas kõigile küsimustele. Pastor määras kindlaks ristimise kuupäeva.

* Addie on lühend nimest Adrydar.

Anna ei olnud end kunagi nii õnnelikuna tundnud. Esimest korda elus tundis ta sügavat ja püsivat rahu. Ta oli oma tööga rahul ja vangidega kannatlikum. Kuid Annale tegi üks asi muret. Tavaliselt tuli tal laupäeviti töötada. Mis saab siis, kui ülemus ei luba hingamispäeva vabaks? Pärast mitut päeva selle pärast palvetamist läks Anna ülemuse juurde. Ta selgitas hoolikalt oma olukorda ja palus töögraafiku nii ümber korraldada, et ta saaks hingamispäevad vabaks Jumala teenimise jaoks.

“Loomulikult saad sa laupäevad vabaks,” ütles ülemus, kui Anna oli lõpetanud. “Kuid sul tuleb selle asemel pühapäeviti töötada.”

Anna naeratas tänulikult. Ta tänas ülemust ja astus kabinetist välja. Tal oli tunne, nagu hõljuks ta õhus!

Peagi jõudis kätte ristimispäev. Pastor tuli vanglasse ja tõi kaasa ristimisrüüd kuuele naisele. Anna võttis ära valvurivormi ja pani ristimisriided selga. Nüüd oli ta võrdne ülejäänud viie naisega, kes kõik soovisid näidata kuulekust Jumalale. Esimesena ristiti Anna, seejärel teised naised. Anna pani vormi selga tagasi, et jätkata oma tööülesandeid valvurina.

Kõigi jaoks

Kui Addie tuli vanglasse naistele Jumalast rääkima, märkas ta ruumi tagaseinas seismas veel üht naist, kes ei olnud vang. Ta sai teada, et see naine oli ühe teise kiriku esindaja ning tema kõneles vangidele siis, kui Addie aeg läbi sai. Addie märkas, et naine kuulas tähelepanelikult kõike, mida räägiti.

Kui Addie kõnelemise lõpetas, valmistus ta lahkuma, et teisele ruumi teha. Naine tuli Addie juurde ja ütles: “Ma ei ole kunagi kuulnud selliseid asju, nagu sina vangidele räägid. Igal nädalal on midagi uut ja see on mulle õnnistuseks olnud. Palun, kasuta ka minu aega ja räägi neile naistele edasi. Mina jään kuulama.”

Addie kõneleski pisut pikemalt. Kui ta lõpetas, tuli naine teisest kirikust jälle tema juurde. “Ma tean, et see, mida sa räägid, on tõde. Kas sul on mõni raamat, mida ma lugeda võiksin? Ma taha rohkem Piiblist teada saada.”

Addie andis talle mõned raamatud ja naine luges need kõik läbi. Peagi oli naine adventistide ridades.

Leppige ära

Samal ajal kui Addie tunnistas usust naiste vanglast, kõneles tema abikaasa Willan meesvangidele. Ta kutsus ka teisi koguduseliikmeid vanglatöös osalema.

Ükskord läks Willaniga vanglasse kaasa Steven. Kui Steven tõusis kõnelema, vaatas ta kuulavaid vange. Äkitselt tundis ta ühe tema ees istuva vangiga ära. Steven vaatas mees hetke, siis püüdis ta jutlust jätkata. Tema silmad pöördusid pidevalt tuttavale mehel publiku hulgas.

Jutluse lõppedes pöördus Steven Willani poole. “Ma tunnen seda meest,” ütles Steven. “Ma olen kindel, et tema on see mees, kes minu majja sisse murdis.”

Willan oli üllatunud. Ta läks vangiga juurde. “Kas sa oled vangis sissemurdmise pärast?” küsis ta.

“Jah, olen,” vastas mees.

“Kas sa kõnelejat tunnend?” küsis Willan.

“Ei. Ma ei usu, et tunnen,” ütles mees.

“Sa murdsid tema majja sisse,” tuletas Willan talle meelde.

“Oh jaa, nüüd tunnen ära küll,” ütles mees.

Taaskohtumine oleks võinud kujuneda väga pingeliseks, kuid mees oli hiljuti oma elu Päästjale andnud; ta oli ristitud seitsmenda päeva adventist ning tal oli hea meel võimaluse üle paluda andeks kellelki, kellele ta halba oli teinud. Sel päeval andis

kannatanu röövlile andeks ja mõlemad surusid vendadena kätt.

Tõde levib

Järjest enam vange saab teada, mida võib Jeesus nende elus teha ning järjest rohkem vange võtab Jumala armastuse vastu.

“Ma olen tapnud mitu inimest,” ütles üks mees. “Aga kui ma õppisin Piiblit tundma, sain ma samasuguse meelerahu nagu oli Taanielil. Mind võidakse hoida vangis kogu mu ülejäänud elu, kuid ma ei hooli sellest. Piibli kaudu olen ma leidnud rahu ja vabaduse Jeesuses.”

“Mina olen vangis relvastatud röövi eest,” ütles üks teine mees. “Kuid Jumal muutis mind. Ma käskisin naisel oma relva visata järve, kus see ei saa enam kellelegi viga teha.”

Selliste tunnistuste tõttu jätkavad Addie, Willan, Steven ja sajad teised Malawis ja kogu maailmas vanglatööd, et jagada Jumala armastust hüljatutega. Meie iganädalased misjoniannetused teevad selle töö võimalikuks, sest nende abil muretsetakse materjale ja koolitatakse evangeliste erinevate misjonipõldude jaoks.

Willan Mkandawire on raamatupidaja Lilongwes Malawis.

Ta on oma koguduse aktiivne liige.

Tema ja ta naine Adrydar olid Kesk-Malawi peavangla kaplanid.

Matthias Moyo tunnistab oma usust samuti Lilongwes Malawis.

18. veebruar 2006

Mosambiik

Sõber ei võtnud kuulda ei-vastust, nii võtsin ma lõpuks vastu kutse minna tema kirikusse. Nüüd on selles linnas uus kogudus.

Lihtne kutse

Carlito Demião

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

“Palun tule minuga kirikusse,” palus mu sõber. “Palun.”

“Ma käin juba kirikus – igal pühapäeval!” ütlesin mina. “Mulle meeldib mu kirik. Miks ma peaksin tulema sinu kirikusse?” Ma soovisin, et mu sõber saaks aru, et mul ei ole mingit huvi tema kirikut külastada. Minu oma kirik sobis mulle väga hästi.

“Tule ainult üks kord,” soovitas sõber. “Meie käime koos laupäeval, seega ei ole sul vaja oma kiriku jumalateenistusest puududa.”

“Ei,” ütlesin ma jälle. “Ma ei taha sinu kirikusse tulla.”

Ma teadsin, et minu kirik on õige kirik ning ma ei olnud huvitatud jumalateenistustest teises koguduses, eriti sellises, millel olid imelikud ideed seoses Issanda päeva ning puhaste ja ebapuhaste toitude söömisega. Ma arvasin, et need adventistid on pisut segased.

Kuid mu sõber ei jätnud mind rahule. Terve aasta kutsus ta mind oma kirikusse. Lõpuks sai mul küllalt. “Olgu,” ütlesin ma. “Ma tulen sinuga kirikusse. Aga ainult sel ühel korral. Ja siis pead sa lubama, et lõpetad minu tüütamise.”

Mu sõber suutis vaevu oma kõrvu uskuda. “Kas sa tõesti tuled? Kas sel laupäeval? See on suurepärane uudis!” ütles ta.

Uskumuste korrigeerimine

Sel laupäeval läksin ma vastumeelselt koos sõbraga kirikusse. Ta viis mind külaliste gruppi, kus arutati hingamispäeva teemat. Kui pastor rääkis hingamispäevast ja sellest, miks Jumal soovib hingamispäeva pühitsemist, ärritas see mind. Ma pidin nende ekslikke vaateid korrigeerima.

“See on vale,” katkestasin ma. Ma hoidsin üleval oma palveraamatut, mis sisaldab ka minu kiriku doktriine. “See raamat ütleb, et pühapäev on Issanda päev. Jumal tahab, et me pühitseksime pühapäeva.”

Pastor kuulas vaikselt, kui ma grupi liikmetele asja selgeks tegin. Siis ütles ta viisakalt: “See raamat, mida sina hoiad, on kirjutatud inimeste poolt. Piibel on Jumala Sõna. Me peame järgima Jumalat, mitte inimesi.”

Pastor avas Piibli, et otsida oma mõtete kinnituseks salmi, kui ma teda jälle katkestasin. “Te olete minu kirikuga võrreldes väike grupp,” vaidlesin ma. “Minu kirik on tugev ja sel on üle kogu maailma palju liikmeid. Nii palju inimesi ei saa eksida.”

“Numbrid pole olulised,” vastas pastor. “Jumal soovib meie kuulekust ja Jumala Sõna ütleb, et seitsmes päeva on hingamispäev.” Siis luges ta valjusti neljanda käsu. Ta selgitas, et hingamispäev ei saanud algust kümnest käsust, vaid juba Eedenis, enne kui patt maailma tungis. Ta luges Uuest Testamendist lõike, mis olid piisavalt selged, märkimaks, et varakristlased jätkasid hingamispäeva pidamist ka pärast Kristuse surma ja ülestõusmist. Ma ei suutnud nende argumentide vastu vaielda, vähemalt mitte enne, kui ma olin teemat lähemalt uurinud.

Pärast piiblitundi kutsus pastor mind ka järgmisel nädalal piiblitunnis osalema. “Kõik me püüame teada saada Jumala tahet oma elus ja mõista Tema sõnu Piiblis.”

Valearusaamade kõrvaldamine

Loomulikult soovisin ma rohkem teada Jumala tahtest minu elus ja kui see oli grupi uurimisteema, siis ei tahtnud ma sellest ilma jääda. Ma tahtsin olla tões kindel ning ma arvasin, et kui ma nädala sees hoolikalt oma kiriku doktriine uurin, suudan ma sel grupil aidata tõde mõista. Ma tahtsin vabastada need väiklased, eksiteele viidud hinged valearusaamade võimu alt.

Ma läksin järgmisel nädalal tagasi ja kuulasin hoolikalt arutelu. Ma olin valmis vaidlema iga pastori poolt väljendatud vale mõtte vastu. Kuid ta toetus igas punktis Piiblile. See oli minu jaoks uus arutelu vorm.

Pärast piiblitundi asusin ma siis Piiblit lugema. Ma käisin igal nädalal adventkirikus piiblitunnis ja peagi leidsin, et naudin neid vestlusi. Kuigi ma ei olnud kõige öelduga nõus, meeldisid mulle siiski arutelu mõttevahetused. Grupi liikmed kuulasid minu argumente ja mina kuulasin hoolega teiste mõtteid. Ma tundsin, et jõuan Jumalale lähemale.

Mitte väga pika aja pärast jätsin ma oma endises kirikus käimise. Ma tundsin, et saan kõik vajaliku vaimuliku toidu hingamispäeva hommikuti adventkirikust. Kuid ma vaidlesin ikka õpetuste üle, mida ma ei mõistnud või ei uskunud. Miks õpetasin need inimesed, et surnud jäävad hauda, selle asemel et otse taevasse minna? Kust nad teavad, et Jeesus tuleb varsti tagasi? Läks peaaegu kuus kuud, enne kui ma hakkasin mõistma, et Piibli vastu ei ole mõtet vaielda.

Aasta pärast seda, kui olin sõbra kutsel esimest korda tema kirikusse tulnud, võtsin ma ristimise kaudu vastu Jumala kutse saada Tema pere liikmeks.

Tõde levib

Ma rääkisin oma uuest usust kõigile enda ümber. Ma abiellusin adventneiuga ja me tunnistasime naabritele koos oma usust. Me elasime kirikust tunniajase kõndimisteedkonna kaugusel, seepärast otsustasime rajada oma elukoha lähedusse koguduse.

Alguses käisime koos jumalateenistustel ja laulmas puu all. Kuid me soovisime endale kirikuhoonet.

Läheduses oli väike puitmaterjalist ehitatud protestantlik kirik. Ma läksin pastori juurde ja küsisin: “Kas te lubate meil oma kirikut kasutada laupäeva hommikuti jumalateenistusteks?”

Pastor nõustus, arvates, et meie väike grupp võib lõpuks temaga kogudusega ühineda.

Me kolisime oma jumalateenistustega väikesesse kirikusse. Me saime pastoriga sõpradeks ning käisime üksteise koosolekutel. Ma käisin temaga koos tema koguduse liikmeid külastamas ning palvetasin pastori ja ta koguduseliikmetega.

Mõned pastori koguduse liikmed hakkasid hingamispäeva hommikuti meie jumalateenistustel käima, et näha, mis seal toimub. Peagi tulid pastori naine ja lapsed igal nädalal meie koosolekutel. Nad õppisid koos meiega Piiblit, seejärel soovisid nemad ja veel kaks teist pastori koguduse liiget ühineda ristimise kaudu adventkogudusega.

See oli pastori jaoks tõeline probleem. “Meie lubame teil kasutada oma kirikut ja teie varastate nüüd meie liikmeid!” karjus ta. “Te ei tohi enam meie kirikut oma koosolekute jaoks kasutada.”

“Ma ei püüa hävitada teie kogudust ega varastada teie liikmeid. Ma räägin ainult sellest, mis on kirjas Piiblis Jumala ja Tema käskude kohta. Miks sa ei tule minuga Piiblit uurima ega näita mulle, kus ma eksin?”

“Ma kohe päris kindlasti ei soovi sinuga Piiblit uurida,” ütles pastor. “Ma juba tunnen Piiblit.”

“See on tore,” vastasin mina, “aga kas me võiksime sinu kirikus pidada jumalateenistusi, kuni leiame selleks teise koha?”

Pastor nõustus vastumeelselt, ja nii me pidasime tema kirikus jumalateenistusi, kuni linnavõimud lubasid meil oma lihtsa palvela ehitada. Selleks ajaks oli meil 30 liiget, kellest seitse olid päris pastori kogudusest.

Meie kogudus kasvab järjest ning praegu on meil rohkem kui 100 liiget. Kõik see algas sõbrast, kes ei võtnud kuulda ei-vastust, kui ta kutsus mind “ainult üheks korraks” oma kirikusse.

Teie misjoniannetused toetavad selliseid uusi kogudusi nagu minu oma. Täname teid!

Carlito Demião on farmer Kesk-Mosambiigis.

25. veebruar 2006

Mosambiik

Noormees läks oma sõpra otsima ja leidis kalamüüja, kes muutis tema elu.

Kalamüüja

Ussene Ajape

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Ma elan Põhja-Mosambiigis. Kui ma olin 14aastane, nägin ma unes Jeesust. Ma ei teadnud Jeesusest midagi, sest mu perekond järgis teist religiooni. Kuid ma otsustasin teada saada, kes Jeesus on. Meie elukoha lähedal oli kristlik kirik ja sinna läksin ma oma küsimustele vastuseid otsima. Pastor selgitas mulle, kes on Jeesus ja kuidas ma saan Teda järgida. Ma hakkasin selles kirikus käima.

Mulle meeldib laulda ning ma olin võlutud elavast muusikast, mida kogudus esitas. Ma ühinesin kogudusega ja minust sai koorijuht.

Ma kohtusin poisiga, kelle nimi oli Marcellino ja kes laulis samuti kooris, ning meist said sõbrad.

Kus on Marcellino?

Ühel pühapäeval ei tulnud Marcellion kirikusse. Ma ei teadnud, mis temaga juhtunud oli. Järgmisel pühapäeval palusid Marcellino vanemad kogudusel palvetada oma poja pärast, kes oli kirikust ära läinud ja ühinenud ketserliku grupiga, keda nimetatakse seitsmenda päeva adventistideks.

Ma ei olnud kunagi seitsmenda päeva adventistidest kuulnud ja ma olin Marcellino pärast mures. Mis seltskond see oli, millega ta seotud on? Mida need adventistid usuvad? Ma otsustasin Marcellino üles otsida ja küsida temalt selle uue kiriku kohta.

Ma läksin Marcellinot otsima, kuid ei leidnud teda. Siis kohtusin ma mehega, kes müüs tänaval kuivatatud kala. Ma märkasin tema kõrval Piiblit. Kuna mul ei olnud Piiblit, küsisin ma mehelt, kas see Piibel on müügiks.

“Ei, see Piibel ei ole müügiks,” vastas ta. “Aga kui sa tuled minu kirikusse, siis ma annan sulle Piibli.”

“Kuid ma käin igal pühapäeval kirikus,” ütlesin ma. “Mul ei ole vaja kirikut; mul on vaja Piiblit.”

“Ma räägin sulle, mis me teeme. Sina tuled minu juurde ja me uurime koos Piiblit. Mina muretsen sulle Piibli. Ja kui sa suudad mulle Piiblist näidata, et sinu kogudus on õige, siis ühinen ma sinu kogudusega. Aga kui mina suudan sulle Piiblist näidata, et minu kogudus on õige, võid sina minu kogudusega ühineda.”

Ma olin nõus, sest soovisin endale Piiblit ja pealegi olin ma kindel, et see kalamüüja ei suuda mind veenda, et tema kogudus on õige. Me leppisime järgmiseks nädalaks kohtumise aja kokku.

Seitsmes päev

Peagi ma mõistsin, et kalamüüja Inacio ei osanud lugeda. Kuid kindlasti tundis ta oma Piiblit. Ta avas Teise Moosese raamatu ja osutas kümnele käsule. “Loe neid,” ütles ta. Ma lugesin need valjult ette. Ma ei olnud kunagi varem kümnet käsku näinud. Kui ma lugemise lõpetasin, selgitas Inacio, mida need tähendavad. Ta seletas, et neljandas käsus pühitseda kästud hingamispäev vastab nädala seitsmendale päevale. Pühapäev on esimene päev. Ma ei olnud seda kunagi varem kuulnud.

Inacio nägi, et ma olin segaduses. Ta andis mulle oma Piibli ja käskis seda nädala jooksul lugeda ning tulla tagasi ja näidata talle salmi, mis ütleb, et Jumal käsib oma lastel pühapäeva pühitseda. Kui ma lugema hakkasin, mõistsin, et kogu Piibli lugemiseks kulub kaugelt rohkem kui nädal. Nii võtsin ma Piibli ja sirutasin selle oma koguduse pastorile.

“Kas sa võiksid mulle näidata, kus on siin öeldud, et pühapäeva on Issanda päev,

mil me peame Jumalat teenima?” küsisin ma.

“Pastor ei puudutanud Piiblit. “Mul ei ole aega seda sulle lugema hakata,” ütles ta. “Aga sa pead olema ettevaatlik. Kui keegi ütleb sulle et pühapäev ei ole Jumala päev, ära kuula. Need inimesed eksivad.”

“Anna siis mulle mõned Piibli tekstid, mis kinnitavad, et Jumal soovib meilt pühapäeva, mitte mõne teise päeva pühitsemist,” nõudsin ma.

Pastor kirjutas minu jaoks mõned salmid üles. Aga kui ma neid hiljem lugesin, ei olnud seal kirjas midagi hingamispäeva kohta. Üks salm hoiatas valeprohvetite eest* ja teises oli öeldud, et Jeesus tõusis üles nädala esimesel päeval**.

Kui ma järgmisel nädalal Inaciot kohtasin, lugesin talle salmi sellest, kuidas Jeesus tõusis surnuist nädala esimesel päeval.

“Jah,” ütles Inacio. “Täpselt nii nagu Piibel ütleb, Jeesus tõusis üles nädala esimesel päeval. Ta tõusis surnuist pühapäeval, päeval pärast hingamispäeva. Kuid Piibel ei ütle midagi Jumala teenimise kohta sellel päeval.”

Mul tuli tunnistada, et tal on õigus.

“Kas sa soovid järgida oma pastorit?” küsis ta. “Või tahad sa järgida Jeesust ja Tema Sõna, Piiblit? Kui sa tahad Piiblit järgida, siis kuula selle sõnade kaudu Jumala häält.”

Tõe ja Marcellino leidmine

Sel lihtsal kalamütüjal oli õigus. Ta oli vaidluse võitnud. “Millises kirikus sa käid?” küsisin ma.

“Ma olen seitsmenda päeva adventist,” vastas ta.

Ma suutsin vaevu oma kõrvu uskuda. See oli sama kogudus, millega oli ühinenud mu sõber Marcellino. Siis ma veel ei teadnud, et seesama lihtne kalamütüja oli ka Marcellinole adventkogudust tutvustanud!

Järgmisel hingamispäeval olin ma adventkirikus jumalateenistusel. Oli raske lahkuda kogudusest, kus ma olin Jumala leidnud. Ma olin saanud palju sõpru ja mulle meeldis koorijuhtimine. Ma olin kindel, et Jumal oli kasutanud seda kogudust, juhtimaks mind enda juurde. Kuid nüüd olin ma leidnud sügavama tõe ja mul tuli seda järgida.

Teadmiste levimine

Ühel päeval kõndisin ma oma endise kiriku lähedal. Ma kohtasin tänaval mõnda vana sõpra. “Mis sinuga juhtunud on?” küsisid nad. “Miks sa ei tule enam kirikusse?”

Ma naeratasin ja avasin oma Piibli kümne käsu kohalt. “Ma avastasin Jumala seaduse,” ütlesin ma. Me vestlesime mõne minuti ja nad tahtsid veelgi teada saada.

“Miks ei võiks sa tulla teisipäeval meie kirikusse palvekoosolekule?” küsisid sõbrad. “Siis saad sa meile rohkem Jumala seadusest rääkida.”

Nii läksingi ma teisipäeval oma endisesse kirikusse. Kui mu sõbrad rääkisid teistele, et ma olin Piiblist uue tõe avastanud, tundus, et mõned inimesed olid minu tuleku üle pahased. Kuid noored tahtsid Piiblist rohkem kuulda. Ma näitasin neile Piiblist kõiki hingamispäeva kohta käivaid tekste, mida teadsin. Ma rääkisin puldist, kui uksest astusid sisse kaks suurt meest. Nad tulid otse minu juurde, haarasid must kinni ja viskasid mind koos mu Piibliga uksest välja.

Sellega lõppes see piibliuurimine, kuid huvitatud inimesed teadsid, kust mind leida. Nad esitasid Piibli kohta järjest rohkem küsimusi ja peagi korraldasime mõned piiblitunnid. Lõpuks otsustasid Marcellino vanemad ja veel kolm perekonda lahkuda

* Matteuse 24:24

** Luuka 24:1

oma kirikust ja ühineda adventkogudusega.

Meie adventkogudus kasvab järjest ja praegu on meil rohkem kui 100 liiget, kaasa arvatud minu vanemad ja nooremad õed-vennad, kes andsid oma elu Jumalale ja ühinesid Tema kogudusega – kogudusega, mille leidsin, kui kohtusin kalamüüjaga.

*Ussene Ajape töötab turvamehena ühes Loode-Mosambiigi külas,
kus ta tunnistab jätkuvalt oma usust.*

4. märts 2006

Mosambiik

Ma kavatsesin tõestada, et adventpastor eksib, kuid Jumal näitas mulle, kes tegelikult eksis.

Tehkem asjad selgeks

Ricardo Resende Ribeiro

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ette kanda.]

Ma avasin koputuse peale ukse ning seal seisis üks võõras. “Ma olen seitsmenda päeva adventkoguduse pastor,” ütles mees naeratades. “Ma sooviksin rääkida Piiblist ja Jumala tahtest teie elus.”

“Ka mina olen pastor,” vastasin mina. “Minu piirkonnas on 17 kogudust ja 800 liiget. Kuid ma ei ole kuulnud kunagi seitsmenda päeva adventistidest. Mida teie kogudus õpetab?”

“Meie uskumused põhinevad üksnes Piibilil,” ütles pastor.

“Minu omad samuti,” ütlesin mina vastu.

“Me usume, et Jumal andis meile kümme käsku ning Ta ootab, et me järgiksime neid,” vastas pastor.

“Ka mina usun kümmet käsku,” ütlesin mina.

“Kas sa pead kõiki käske?” küsis pastor.

“Mida sa silmas pead?” nõudsin ma närviliseks muutudes. “Loomulikult peame kõiki Jumala käske.”

“Te peate pühapäeva, eks ole?” küsis pastor. “Jumal ei ole kunagi käskinud oma järgijatel pühapäeva pühaks pidada.”

Piibli üle vaidlemine

Me vaidlesime pisut selle üle, kas kümme käsu hingamispäev viitab laupäevale või pühapäevale. Minu ärrituse kasvades tõusis ka mu hääletoon. “Hingamispäev, millele sina osutad, on Vana Testamendi hingamispäeva,” vaidlesin mina. “Uus Testament nimetab teist hingamispäeva. Näed siin, 1. Kirjas korintlastele 15:14 on öeldud, et kui Kristus ei ole üles äratatud, on meie usk tühine. Kuna Kristus tõusis üles pühapäeval, pühitseme me pühapäeva Tema ülestõusmise auks.” Ma arvasin, et nüüd olin ta võitnud.

Kuid adventpastor luges mulle veel piiblisalme. “Luukas ütleb*, et naised läksid haua juurde siis, kui hingamispäeva oli läbi,” ütles ta. “Nii on kindel, et nad pühitsesid hingamispäeva isegi pärast Kristuse surma.”

* Luuka 23:53-56; Luuka 24:1

Ma ei saanud vestlust jätkata ja nii kutsusin ma selle pastori teine kord tagasi. Ma tahtsin rohkem aega oma argumentide ettevalmistamiseks, et õpetada sellele pastorile Piiblist üht või paari asja ning võtab aega, et otsida Piiblist tekste, mis tema eksimusi tõestaksid.

Ma kartsin, et see pastor võib üritada pöörata minu kogudust ja ma tahtsin olla kindel, et nad ei annaks talle võimalust rääkida. Järgmisel nädalal hoiatasin ma kirikus liikmeid. "Hoidke end hüäänide eest, kes nimetavad end adventistideks!" ütlesin ma. "Nad soovivad Jumala lapsi "neelata". Ärge laske neid oma kodudesse ja ärge rääkige nendega Piiblist."

Piibliuurimised

Järgmisel esmaspäeval kell pool kaheksa hommikul koputas pastor mu uksele. Loomulikult tuli mul ta sisse kutsuda ja ma lootsin, et ta ei jää kauaks. Kuid ta jäi kuni päikeseloojanguni! Me veetsime terve päeva Piibli üle arutledes, ilma ühegi söögipausita. Ma kasutasin kõikvõimalikke argumente, veenmaks teda tema uskumuste ekslikkuses, kuid teda see ei kõigutanud.

"Mida te teete, kui teie koguduseliige jääb hingamispäeval haigeks?" küsisin ma. "Kas te viite ta haiglasse?"

Pastor noogutas. "Loomulikult."

"Siis teete küll valesti!" ütlesin mina. "Te peaksite selle inimese eest palvetama, mitte teda haiglasse viima!"

Pastor vastas lihtsalt: "Jumal andis meile teadmised haiguste ravimisest. Ei ole vale haigeid inimesi ravida. 2. Kuningate 20:1-30 öeldakse, et kuningas Hiskijat raviti."

Päeva lõpuks olin ma kurnatud ja me ei olnud jõudnud üheski arutletud teemas kokkuleppele. Kuid mina ei tundnud end enam oma uskumuste suhtes nii kindlana. Pastor oli tõstatanud küsimusi, millele ma ei osanud vastata ning temal olid iga asja kohta Piibli tekstid. Ma hakkasin oma uskumustele uue pilguga vaatama. Ja sellest päevast alates nägin ma asju teistmoodi.

Aeglane pööre

Adventpastor käis edasi minu juures ja me jätkasime arutelusid Piibli üle. Hoolimata meie erinevatest usulistest vaadetest said meist sõbrad.

Pärast paljusid vestlusi leidsin ma end üha enam pastoriga nõustuvat. Kuid oli raske tunnistada, et minu pikaajased uskumused võivad olla valed. Kui pastor rääkis mulle surnute seisukorrast, et tahtnud ma teda uskuda. Oli lohutav uskuda, et inimesed lähevad peale surma kohe taevasse. Raske oli kujutleda inimest külmas hauas lebamas. Aga kui ma lugesin Piiblit, mõistsin ma, kui selgelt see kirjas on^{**}: "Surnud ei tea enam midagi."

Ma rääkisin koguduse juhtidele, mida ma olin surnute seisukorra kohta teada saanud. "Sa soovitasid meil hoiduda hüäänide eest," ütlesid nad. "Nüüd oled sa ise hammustada saanud!"

Ma veendusin üha enam, et adventistide õpetused põhinevad tõesti Piibilil. Ma kutsusin adventpastori oma kirikusse kõnelema. Ta rääkis Jeesuse teisest tulekust ja sellest, kuidas inimesed peavad selleks valmistuma. Ta ei karjunud ega hüpanud ringi nagu mina, kuid tegi inimestele asjad selgeks nagu sõber. Ta tugines igas punktis Piibli tekstile ega jätnud midagi, mille üle vaielda. Inimesed kuulasid tähelepanelikult.

Surmahaigus

^{**} Koguja 9:5

Varsti pärast seda jäin ma raskelt haigeks. Mu keha oli üleni valu täis ja ma suutsin end vaevu liigutada. Kuna me ei uskunud arstidesse ega ravimite võtmisse, siis mõned minu koguduse liikmed palvetasid minu eest. Nad viisid mu jõe äärde, et kasta mu keha vette, nagu tegid haiged Betsata tiigi ääres. Kuid ma jäin järjest haigemaks. Ma olin kindel, et suren.

Mu naine tõi mulle mingeid ravimeid ja püüdis mind sundida neid võtma, kuid ma keeldusin. Ma ei tahtnud põrgusse minna. Ta helistas mu sugulastele ja kõik nõudsid, et ma võtaksin rohtu. Mina keeldusin ikka. Ma palvetasin, et surm tuleks kiiresti. Kuid mu naine ei tahtnud alla anda. Ta oli otsustanud, et ma pean rohtu võtma ning ta ähvardas isegi politsei kutsuda.

Mulle tulid meelde adventpastori sõnad, et kuningas Hiskijat raviti ja ta sai terveks. Lõpuks olin ma nõus tablette võtma. Ma sõin pisut ja jäin magama. Ma magasin hästi ja kui ma hommikul ärkasin, tundsin ma kehas muutust. Valu oli taandunud.

Ma tänasin oma naist ja palusin tal kutsuda adventpastori.

Kui pastor kohale jõudis, ütlesin ma talle: “Ma eksisin. Ma tahan seada elu õigeks koos Jumalaga ja saada päästetud. Ma tahan saada ristitud ja ühineda adventkogudusega.”

Uus elu

Kui ma terveks sain, hakkasin adventpastoriga Piiblit uurima. Ma külastasin oma koguduse liikmeid, selgitades neile uusi avastatud tõdesid ja rääkides neile, et ma pean järgima Jumala juhtimist. Ma tulin pastori ametist ära ja töotan nüüd Mosambiigi haridusministeeriumis. Jumal on õnnistanud mind tööga, kus ma ei pea hingamispäeviti töötama ja ma saan tunnistada usust kõigile minu ümber. Kolm inimest minu kontorist ja mitmed õpetajad koolide ringkonnast on saanud minu tunnistuse tulemusena adventkristlasteks.

Täna teid hingamispäevakoolis antud misjoniannetuste eest. Need muudavad elusid üle kogu maailma.

Ricardo Resende Ribeiro töötab Mosambiigi haridusministeeriumis Manicas.

11. märts 2006

Mosambiik

Adventist käis karismaatilises kirikus, sest piirkonnas ei olnud adventkirikut. Kuid palvekoosolekule tõi ta kaasa rohkem kui ainult oma Piibli.

Külaline

João Namas ja Margarida Bernard

[Paluge see mina-vormis lugu ühel meesterahval ja ühel naisterahval ette kanda.]

Margarida: Minu vanemad oli usklikud inimesed ja kui ma olin väike, käis meie kodus koos karismaatiline kogudus. Meil olid igal nädalal jumalateenistused. Mina sain suuremaks ja ka kogudus kasvas. Ja kui ma olin juba piisavalt vana, sai minust koguduse evangelist, kes rääkis ümbruskonnas elavatele inimestele Jumala armastusest ja kutsus neid jumalateenistustele.

João: Kui ma kohtasin Margaridat, oli ta pühendunud kristlane, kes oli täidetud armastusega Jumala vastu. Ma armusin temasse ja tema pühendumusse Jeesuse suhtes, ning peagi me abiellusime.

Margarida: Minu vanemad olid juba vanad ja kui me olime Joãooga abiellunud, andsid nad koguduse juhtimise meile üle.

João: Meie kogudus käis koos Piiblit uurimas ja palvetamas igal kolmapäeval, reedel ja laupäeval. Koosolekutel käis 30–40 inimest ning me tundsimel osadust Jumala ja üksteisega.

Margarida: Üks meie jumalateenistustel käiv mees ütles, et ta on seitsmenda päeva adventist. Aga kuna läheduses ei olnud adventkirikut, käis ta kaks korda nädalas meie juures. Meil oli hea meel, et ta käis.

João: Ühel päeval tõi see adventist kolmapäevaõhtusele jumalateenistusele külalise. Külaline küsis, kas ta võiks piiblitundi juhtida. Me olime nõus.

Margarida: Mees tõusis ja küsis: “Mis on Piibel?” Me vestlesime Piiblist ja selle tähendusest ning külalisel oli Piibli kohta mõningaid vaateid, millest me varem kuulnud polnud. Ta näitas meile, millise drastilise muutuse võib Piibel meie elus teostada.

João: Meile meeldis piiblitund ja me palusime külalisel reedel jätkata. Ta oli nõus, kuid sel korral rääkis külaline Jumala seadustest, kümnest käsust. Ta ei keskendunud ühelegi käsule, vaid rääkis Jumala seadusest kui tervikust. Jällegi tundis grupp heameelt selle mehe vaadete ja selge kõneviisi üle.

Margarida: Mina ja João kutsusime külalise meile lõunale. Me vestlesime tunde – Jumalast, Piiblist ja Jumala tahtest Tema järelkäijate jaoks. Sõbrad jäid meile hilise õhtuni. Seepärast olime me üllatunud, kui me palusime neil hommikul vara vestluse jätkamiseks tagasi tulla, ja nemad olid nõus. Järgmisel hommikul jätkasime vestlust sealt, kus eelmisel õhtul pooleli jäi. Me rääkisime pärastlõunani. Mees kirjeldas meile Jeesuse teist tulekut ja see liigutas mind. Ma ei olnud sellest õpetusest varem tegelikult aru saanud.

João: Külaline tuli ka edaspidi meie kolmapäeva- ja reedeõhtustele jumalateenistustele. Meid kõiki huvitasid asjad, mida tal öelda oli. Ta üllatas meid jätkuvalt uute tõdedega Piiblist, mis tundusid olevad nii lihtsad ja selged. Me imestasime tihti peale, miks me varem neid asju näinud ei olnud.

Margarida: Kui me teada saime, et meie külaline on tegelikult adventpastor, oli tema piiblitundmine arusaadav. Ma küsisin adventisti käest, kes meiega koos jumalateenistustel käis, kas tema teadis neid tõdesid enne pastori tulekut. Ta vastas jaatavalt.

João: Pastor pidas piiblitunde edasi ja me saime teada üha rohkem Piibli tõdesid. Me saime teada hingamispäevast ja surnute seisukorrast. Me hakkasime ootama Jeesuse teist tulekut.

Margarida: Me uurisime mitu kuud adventpastoriga Piiblit. Meil oli kavas ühineda adventkogudusega, kuid me ei teadnud, kuidas seda oma liikmetele öelda.

João: Meie ringkonna pastor ei olnud rahul, kui kuulis, et me adventistiga koos Piiblit uurime. “Kui teil oli meie õpetustega probleeme, oleksite pidanud sellest minule rääkima,” noomis ta meid.

Margarida: Me teadsime, et meil tuli teha seda, mida Jumal meilt ootas; me ei saanud inimeste õpetusi järgida. Kui me olime veel mõna aega õppinud, otsustasime järgida adventkoguduses õpetatavaid tõdesid.

João: Me rääkisime kogudusele oma otsusest ja kutsusime teisi, kes samamoodi tundsid, meiega ühinema.

Margarida: Umbes pool meie väikese koguduse liikmetest olid nõus koos meiega adventkogudusega ühinema. Me olime rõõmsad, et meie sõbrad nägid Jumala tõdesid meiega sarnaselt.

João: Margarida ja mina koos paljude sõpradega kogudusest saime ristitud ja ühinesime adventkogudusega. Me ehtasime oma kodu lähedale uue palvela, kus me käime hingamispäevahommikuti koos jumalateenistustel.

Margarida: Kuid sellega ei olnud erutavad sündmused veel läbi. Meie vana koguduse ringkonna pastor kaebas meie peale oma ülemusele, maakonna pastorile. Kuid pärast seda, kui maakonna pastor oli kontrollinud adventõpetusi, otsustas ta samuti adventkogudusega ühineda.

João: Kuid mitte kõik sammud ei ole kerged olnud.

Margarida: Minu kaks onu olid kirikus piiskopid. Nad tulid meile külla ja uurisid, miks me olime tõekspidamisi vahetanud. Meil oli suur vaidlus ning lõpuks teatasid mu onud, et ma ei kuulu enam nende perekonda. See oli raske, kuid ma tean, et Jumala järgimine on olulisem kui maine perekond.

João: Kaks aastat pärast adventistidega tutvumist kolisime teise linna. Adventkogudus, mille olime aidanud rajada, edenes hästi, kuid meie uue kodu lähedal ei olnud adventiste. Me hakkasime pidama jumalateenistusi oma kodus ning leidsime neli perekonda, kes soovisid meiega koos palvetada ja Piiblit uurida. Lõpuks said nad kõik ristitud.

Margarida: Meie väike kogudus kasvas rohkem kui 200 liikmeni. Me jagunesime ja meid sai järjest rohkem – neli kogudust, millest igas oli rohkem kui 100 liiget. Mõelge vaid, see kõik juhtus, kuna üks mees külastas meie kogudust ja pidas meile piiblitunni.

João: Adventistide peakorter kutsus minda globaalmisjoniprogrammi raames kogudusi rajama. Praegu töötan ma koos oma naisega Lääne-Mosambiigi mägedes, et rajada uusi kogudusi. Jumal õnnistab meid töö jätkamisel.

Margarida: Misjoniannetused, mida me igal nädalal hingamispäevakoolis

anname, lähevad materjalide muretsemiseks Jumala töö edendamise jaoks Mosambiigis ja kogu maailmas. Täname teid ustavuse eest.

*João Namas ja Margarida Bernard tunnistavad
Jumala armastusest Missicas Mosambiigis.*

*18. märts 2006
Mosambiik*

Tema tähelepanu äratas silt. Mis on “Tete linna suurim patt”? Soov leida vastust muutis tema elu.

Suurim patt

Carlos Cote

Ma elan Lääne-Mosambiigis Tete linnas. Kui ma ühel päeval tänaval kõndisin, nägin ma silti, mis äratas tähelepanu. Sellel oli kirjas: “Tete linna suurim patt”. Ma mõtlesin, mis see küll olla võiks. Meie linn kannatab tugeva lämmatava kuumuse all ning ma mõtlesin, kas meid vaevav kuumus võis olla selle patu pärast.

Ma märkasin, et silt oli linna spordiväljakul toimuvate vaimulike koosolekute kuulutus. Koosolekuid ei korraldanud minu kirik, ja ma ei teadnud, kas teise kiriku koosolekutele minemine oleks patt. Kuid minu uudishimu selle “suurima patu” teadasaamise suhtes võitis koosolekutele mineku hirmu. Ma tahtsin oma kõrvaga kuulda, mis patt see on.

Piibli avastamine

Kohe, kui ma olin väljakule astunud, tundsin ma, et ees ootab enneolematu kogemus. Keegi andis mulle koosolekute ajal kasutamiseks Piibli. Ma vahtisin seda mõne hetke. Ma olin käinud kogu elu kristlikus kirikus ja ma olin isegi oma koguduse lapsi õpetanud, kuid ma ei olnud kunagi varem Piiblit käes hoidnud ega selle sõnu ise lugenud.

Piibliga koos oli küsitlusleht täitmiseks. Üks küsimustest oli, kas ma sooviksin piiblitunde. Ma märkisin küsitluslehe kastikesse “jah” ning andsin selle uksehoidjale. Siis astusin ma väljakule sisse. Seal andis keegi teine mulle paberi piibliteemaliste küsimustega, mida ma sain koosoleku ajal täita ja enne lahkumist tagastada. See oli täiesti erinev sellest, kuidas ma varem olin Piiblist õppinud.

Ma leidsin istekoha ja kuulasin hoolikalt kõneleja jutlust. Kui mul oli raskusi kõneleja öeldud piiblitekstide leidmisega, aitas minu kõrval istuv mees mul tekstid leida, nii et ma sain kõnelejaga koos lugeda.

Uued avastused

Sellel koosolekul avastasin palju asju. Ma mõistsin, et Tete linna suurimal patul ei olnud midagi tegemist linnas valitseva väljakannatamatu kuumusega. Tete linna suurim patt oli see, et inimesed ei tahtnud võtta Jeesust oma Päästjaks ja Issandaks. Samuti mõistsin ma, et ei soovinud seda pattu ka enda hingele.

Ma otsustasin käia kõigil evangeelse seeria koosolekutel. Ma kutsusin oma pere kaasa ja koos me saime Piiblist teada palju rohkem, kui kõigi aastate jooksul pühapäevakoolis ja oma kirikus. Me kutsusime jutlustaja oma koju meiega Piiblit

uurima. Me tegime seda kogu ülejäänud seeria jooksul ja kui me piibliuurimised lõpetasime, saime mina, mu naine ja vanim poeg koos ristitud.

Siis tuli ühel päeval meile külla üks naine meie endisest kirikust. “Me ei ole teid juba pikka aega kirikus näinud,” ütles ta. “Te olite muidu igal pühapäeval kohal. Mis juhtunud on?”

“Nii see on,” vastasin ma. “Ma ei ole kirikus käinud, sest olen leidnud Piiblist suurepäraseid tõed, mida ma varem ei teadnud. Ma olen nüüd adventkoguduses.”

“See on naeruväärne,” ütles naine. “Sa kuulud meie kogudusse. Palun tule tagasi.”

“See on võimatu,” seletasin ma. “See tähendaks seljapööramist Jumala tõdedele, mida ma nüüd tean. Ma ei saa seda kunagi teha.”

See armas õde käis ikka ja jälle meil külas, püüdes meid veenda tagasi pöörduma endisesse kirikusse; ikka ja jälle me keeldusime. Ma uurisin pidevalt Piiblit, et ma võiksin selgitada oma tõekspidamisi talle ja teistele, kes soovivad teada saada, mis meiega juhtus. Ma julgustasin ka neid Piiblit lugema, kuna ma tean, et Piibli uurimine juhib neid tõe juurde.

Seemnete külvamine, kristlaste kasvamine

Ma ei suutnud vaikida sellest, mida ma Piiblist olin teada saanud. Ma rääkisin oma avastustest sõpradele, naabritele ja isegi võhivõõrastele. Aasta jooksul pärast meie enda ristimist tõime naisega adventkirikusse rohkem kui 50 vastpöördunut.

Kuid meil oli mure. Meil ei olnud kirikuhoonet, kus jumalateenistusi pidada, ega pastorit, kes uue grupi eest hoolitseks. Nii ostsime maja ja ehitasime selle ümber kirikuks. Kuid meil ei olnud ikkagi pastorit.

Me jätkasime usust tunnistamist ning peagi oli võrsunud veel kaks uut kogudust. Ikka ei olnud meil koolitatud pastorit ning ilma pastorita on raske hoida kogudust tugevana.

Ma hakkasin käima läheduses asuvas vanglas. Ma võtsin kaasa video Jeesuse elust. Rohkem kui 60 vangi tuli filmi vaatama. Pärast filmi selgitasin ma, kuidas Jeesuse elu võib muuta nende elu. Palju vange panid end piiblitundideks kirja ja veel rohkem lisandus järgmisel nädalal. Mul oli plaanis käia vanglas kord nädalas, kuid mul tuli pidada liiga palju piiblitunde ühe päeva kohta. Peagi hakkasin ma käima vanglas kolmel või neljal hommikul nädalas enne tööd. Hoolimata varasest ajast käisid vangid ustavalt piiblitundides kohal. Aja jooksul said mitmed vangid ristitud ja me organiseerisime vanglasise koguduse.

Mõned vangid minu piibliuurimisgrupist said vanglast välja. Ma kutsusin neid piiblikursuse lõpetamiseks oma koju, et nad saaksid endale Piibli. Pärast nende ristimist andsin neile kodukohta kaasa koguduseliikme staatust tõendavad paberid. Paljud neist endistest vangidest on jäänud ustavaks Jeesusele ning jagavad häid uudiseid teistele oma kodulinnades.

Suur töö

Seni on Jumal andnud mulle viis usklike kogudust Tete piirkonnas. Ma tulin endisest töökohast ära ja alustasin tööd kirjandusevangelistina. See töö võimaldab mul teenida pisut raha, kui ma kohtan Jumala lapsi, kes ei ole veel leidnud teed Tema karja juurde.

Mul on palutud pidada mitmeid evangeelseid seeriaid. Pärast neid koosolekuid, mis mind adventkuulutuse juurde tõid, on need mulle südamelähedased. Ma isegi reklaamin koosolekuid sama fraasiga, mis minu tähelepanu äratas: “Linna suurim patt”. See mõjus mulle ja mõjub ikka veel paljudele teistele ning toob nad kuulama sõnumit Jumalast. Paljud inimesed on Jumalast kuulnud ja teada saanud, et Piibilil on

neile palju öelda.

Üleskutse

Üks suurimaid takistusi Mosambiigi koguduse kasvamisel on koolitatud pastorite puudus. Mosambiigi elanikud on kannatanud palju aastaid kodusõjas. Sel ajal ei saanud õpilased oma haridusteed lõpetada. Paljudel, kes olid kutsutud teenimistõesse, tuli enne keskkooli lõpetamist seminaris käia. Paljud vajavad koguduste efektiivseks juhtimiseks täiendkoolitust. Osa selle kvartali kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetustest läheb Mosambiigi seminari laiendamiseks ja taseme tõstmiseks, et kindlustada parem ja täielikum haridus Jumala koguduse juhtidele.

Carlos Cote töötab kirjandusevangelistina Tetes Mosambiigis.

25. märts 2006

Mosambiik

Me üürisime oma kirikut mingitele teistele kristlastele laupäeviti kasutamiseks, lootes, et lõpuks ühinevad nad meie kogudusega. Selle asemel ühinesin mina nendega.

Imelik kogudus

Maria Manual

[Paluge see mina-vormis lugu ühel naisterahval ette kanda.]

Mina olen Maria ja ma elan Mosambiigis, ühes vaeses Ida-Aafrika riigis.

Peaaegu kogu elu olen ma käinud kirikus. Mind ristiti juba beebina; mina ja mu mees abiellusime kirikus ja ka meie lapsed on seal ristitud. Ma olin diakoniss ning minu ülesandeks oli tagada, et kirik oleks pühapäevaste jumalateenistuste jaoks korralikult puhas. Sellepärast kontrollisin ma alati laupäevaõhtuti kirikut.

Pastor oli korraldanud nii, et meie kirik oli välja üüritud adventkogudusele, kes käisid seal laupäevahommikuti. Lepinguga üks punkt oli, et kirik jääb neist pühapäevahommikute jumalateenistuste jaoks puhtaks. Pastor ütles mulle, et kiriku üürimine sellele kogudusele on misjonitöö. Ta selgitas, et loodab selle koguduse liikmete ühinemist meie kogudusega.

Kohtumine hingamispäevapidajatega

Kui ma laupäeva pärastlõunati kirikusse läksin, kohtasin ma tihti mõnesid adventiste, kes olid jäänud pärast jumalateenistust palvetama. Ma olin imestunud nende inimeste üle, kes tundusid olevat nii pühendunud. Miks nad peavad hingamispäeva, kui kogu kristlik maailm peab pühapäeva?

Ühel päeval tuli mu vend meile külla. Ta elab meist kaugel ja nii on tema külaskäigud erilised. Ma küsisin temalt: “Kas sa tead midagi kristlastest, kes peavad laupäeva?”

“See on just see, millest ma tulin sulle rääkima!” ütles ta. “Ma kuulun nüüd seitsmenda päeva adventistide kogudusse! Meie peame laupäeva vastavalt Piiblile.”

Minu üllatus oli arvatavasti näost näha, sest mu vend ütles mulle: “Õde, sa raiskad oma kirikus aega. Kui sa loodad päästetud saada, pead sa järgima Jumala juhiseid. Hea töö, mida sa teed haigeid külastades ja inimestele kirjandust jagades, et päästa sind. Kui sa tahad saada päästetud, pead sa võtma vastu Jeesuse ohvri ristil ja andma oma elu Talle. Siis teed sa häid tegusid sellepärast, et sa oled Jumala laps, mitte

sellepärast, et sa tahad Jumalale meeldida.”

Ma olin jahmatuses. Enne venna kojuminekut vestlesime mitu tundi sellest, kuidas leida Piiblist Jumala tahet.

Minu vend tuli veel kaks korda külla ainult selleks, et rääkida, mida ta oli Piiblist teada saanud. Ma veendusin, et paljud asjad, mida ma olin kogu elu uskunud, ei olnud üldse Piiblist pärit. Ma ei käinud enam pühapäeviti kirikus, kuid ma ei olnud veel kindel, kas adventkogudus on see õige või mitte. Teise kogudusse minek tundus olevat tähtis otsus ja ma ei olnud selleks valmis.

Jeesuse eeskuju järgimine

Adventistid, kes olid minu endises kirikus jumalateenistusi pidanud, ehtasid omale uut kirikut minu kodu lähedusse. Ma kõndisin tihti kirikust mööda, kuid ei olnud kunagi sisse läinud.

Siis kutsus mu vend mind evangeelsetele koosolekutele uude adventkirikusse. Ma läksin ja inimesed tervitasid mind lahkelt ning andsid mulle kasutamiseks Piibli. Kõneleja jutt oli igati mõistuspärane ja ma käisin kohal kõigil koosolekutel.

Igal õhtul koju minnes vaatasin ma üle Piibli tekstid, mida kõneleja sel õhtul oli kasutanud. Ma ei osanud suuremat osa tekstidest leida, seepärast võttis see kaua aega. Kuid ma pidin olema kindel, et Piiblis on nii kirjas, nagu pastor ütles olevat. Tõed, mida ma teada sain, avaldasid mulle sügavat muljet! Ma tundsin, et mulle avaneb täiesti uus Jumala tõdede maailm.

Ma otsustasin, et mul tuleks adventkogudusega ühineda. Kuid ma olin üllatunud, kui mulle öeldi, et pean ristimiseks valmistuma. Mind oli ristitud lapsena ja ma ei saanud aru, miks peaksin end uuesti ristida laskma. Siis sain ma teada, et isegi minu ristimine ei olnud Piiblile vastav õpetus. Seepärast ma läksingi ristimisklassi ristimiseks valmistuma.

Mured

Ma olin õnnelikum kui kunagi varem ja tundsin end olevat Jumalale lähedal. Kuid mu mees oli vihane. “Kui sa lähed sinna kirikusse ja viid ka lapsed sinna kirikusse, siis jäägi sinna,” ütles ta mulle vahel. “Ära tule siia tagasi.”

“See on mu kodu,” vastasin ma õrnalt. “Ma lähen kirikusse ja tulen siis koju tagasi.”

Mu mees oleks võinud sundida mind kodust lahkuma, kui ta oleks tahtnud, kuid mina olin otsustanud jääda seni, kuni ta mind kodust välja lööb. Ta oli väga vihane ning meie elu oli pingeline ja õnnetu.

Ma rääkisin pastorile oma mehe vihast adventkoguduses käimise pärast ja tema ähvardustest mind kodust minema kihutada. Pastor ja mõned kogudusevanemad tulid mu mehele külla. Kui mees nägi, kes on uksel, oli ta kahtlustav.

“Kui te tulite siia minu naisega rääkima, minge palun kuskile mujale vestlema. Kui te tulite minuga rääkime, ärge parem raisake oma aega. Ma ei taha midagi teie kirikust kuulda. Kui mu naine käib teie kirikus edasi, oleks parem, kui ta läheks ja elaks kuskil mujal.”

Pastor püüdis mu mehele selgitada adventkoguduse põhiuskumusi ja palus ta oma seisukoha üle järele mõelda.

“Meil on juba kirik,” ütles mu mees. “Me kasvasime üles ja abiellusime selles kirikus. Me võime seal Jumalat teenida.”

Mu mees keeldus meelt muutmast. Seepärast käisin mina edasi üksi adventkirikus ja tema oli ikka vihane.

Südame muutus

Siis jäi mu mees haigeks. Tema jalg hakkas valutama ja ta ei suutnud kõndida ega õieti isegi seista. Ta ei saanud tööle minna. Arstid ei teadnud, mis tal viga on. Päev päeva järel lamas mu mees valust oiates voodis. Ma palusin pastoril ja kogudusevanematel tulla ja tema eest palvetada. Nad tulid ja mu mehel ei olnud midagi selle vastu, et nad tema eest palvetavad. Nad tõid talle Piibli ja raamatu “Suur võitlus”. Kuna tal kogu aeg voodis lamades ei olnud midagi muud teha, hakkas ta iga päev mõlemaid raamatuid lugema. Lõpuks andis ta oma elu Jeesusele ja ütles, et soovib ühineda adventkogudusega. Kuid enne ristimist ta suri.

Me tänan Jumalat, et Ta lubas mu mehel elada nii kaua, et ta võis võtta Jumala suure armastuse oma ellu. Ma jäin üksi ja ilma rahata kasvatama kolme last, aga kui mul on kiusatus ennast haletseda, tuletab Jumal mulle meelde, et on teisi kel on veelgi vähem. Kui inimesed tulevad küsima pisut maisijahu või muud toitu, imestan ma vahel, miks nad minu juurde tulevad. Aga mu lapsed viivad neile joostes veidi maisijahu ja ütlevad: “Me anname, sest Jumal annab meile veel.” Ja see on täiesti kindel, Jumal annab meile veel rohkem. Ma tean, et ma võin alati usaldada Teda, sest Tema muretseb meie vajaduste eest, ükskõik millised need ka poleks.

Maria Manual tunnistab oma usust Chimoios Mosambiigis.

Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

Tuleviku jaoks ehitamine

Pühakiri: “Ta ütles neile: ‘Lõikust on palju, töötajaid aga vähe. Paluge siis lõikuse Issandat, et ta saadaks töötajaid välja oma lõikusele!’” (Luuka 10:2)

Osatäitjad: Jutustaja, kaks esinejat, Benson (noormees) ja pastor Simoque. *[Valige osatäitjad, kes oma osa harjutavad ja arusaadavalt esitavad. Kuigi osatäitjad ei pea oma osa pähe õppima, peaksid nad teksti sisuga nii tuttavad olema, et nad suudavad materjali kindlalt esitada.]*

Jutustaja: Tere tulemast hingamispäevakooli selle erilisel kolmeteistkümnendal hingamispäeval. Täna on päev, mil meil on osa otsuses misjonitöö tuleviku üle kahes puudustkannatavas riigis – Malawis ja Mosambiigis.

Need kaks riiki on naaberriigid, mis asuvad mõlemad Kagu-Aafrikas *[Näita mõlemat suurel kaardil.]* Kuid nende hiljutine ajalugu on täiesti erinev.

Malawi saavutas iseseisvuse suhteliselt rahumeelse muutusega. Kuid Mosambiigi iseseisvus tuli ainult pärast mitmeid sõja-aastaid, millele järgnes veel 12aastane kodusõna, mis jättis riigi varemetesse. See erinevus on mõjutanud koguduse tööd nendes riikides. Mõlema riigi kogudused üritavad toime tulla kasvuraskustega, püüdes täita kiiresti kasvava ja energilise liikmeskonna vajadusi.

Kuulame kõigepealt aruannet Malawist.

Esimene esineja: Malawi on väike riik, mis asub Mosambiigi, Sambia ja Tansaania vahel ning mille idapiiriks on Malawi järv. See on üks tihedamini asustatud Aafrika riike ning rohkem kui pool elanikest elavad maapiirkondades, teenides elatist põllumajanduse ja kalandusega. Kui vaesus siiski kimbutab neid väikesi asulaid, asuvad inimesed järjest suurematesse linnadesse tööd otsima.

Vaesus kimbutab jätkuvalt seda riiki, kuigi riigijuhid ja elanikud püüavad koos tõsta elustandardit. Hoolimata valitsuse pingutustest töökohtade loomisel on Malawi jätkuvalt üks maailma vaesemaid riike. Pool Malawi elanikkonnast on alla 18 aasta vanused.

Inimestele lootuse ja võimete andmisel majanduslikult iseseisvaks saamiseks on haridus võimas relv. Malawi adventistid, keda on laias laastus üks iga 50 elaniku kohta, väärtustavad haridust kui vahendit oma riigi ja rahva teenimisel. Nad on alustanud Lake View Adventseminari taseme tõstmist täieliku kõrgkooli tasemeni, et seda võiks nimetada Malawi Adventkolledžiks. Peale jutlustajate koolitamise pakub kolledž ka teisi teenimisele suunatud kursusi inglise keele, hariduse ja ettevõtluse alal.

Kooli laiendamine on juba alanud ning uued klassiruumid ja multifunktsionaalne kohvikuhuone on juba valmis. Kuid koolil on vaja ühiselamuid, et majutada kasvavat tudengite hulka, kes soovib koolis käia. Praegu on väikesse abielus tudengite majja mahutatud naisüliõpilased isegi kuni kaheksakesi ühes toas. Abielus tudengitel tuleb leida ulualust läheduses asuvas linnas. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab ehitada uue Malawi Adventkolledži jaoks naiste ühiselamut.

Üks Malawi Adventkolledžis õppivatest üliõpilastest on Benson Chillumpha. Ta on õpetaja, kes on tulnud tagasi enda haridusteed jätkama. Tema lugu illustreerib hariduse saamise raskusi Malawis.

Benson: Ma olen olnud algkooli õpetaja 14 aastat, kuid ma tahtsin tagasi kooli minna ja saada bakalaureuse kraadi haridusteaduses. Ma tegin riiklikud eksamid, mille õpilased teevad keskkooli lõpetamisel, ja sain üsna kõrge punktisumma. Kuid ma olin pettunud, kui ma ei saanud ülikooli õppima. Ma istusin järgmisel aastal jälle eksamitel ja taas kord ei saanud ma sisse.

Ma palvetasin pidevalt, et Jumal näitaks mulle oma tahet minu elus. Kuid Jumal sosistas mu südames: *“Oota ainult. Mul on teine plaan.”*

Nii ma siis ootasin. Siis sain ma teada, et Malawi Adventkolledžis pakutakse kraadiõpet haridusteaduses ja ärijuhtimises. Ma esitasin avalduse ja jäin innukalt vastust ootama. Tihtipeale nägin ma unes, et olin tunnis. Ma nägin lektorit seismas ja esitamas küsimusi, millele ma ei osanud vastata.

Siis sain ma teada, et mind on Malawi Adventkolledžisse vastu võetud. Kuid oli veel üks probleem – õppemaks. Mul ei olnud raha, seepärast pöördusin ma jälle Jumala poole. “Jumal, Sina oled vastus kõigile küsimustele. Sina andsid mulle koha selles koolis, seepärast pöördun ma nüüd Sinu poole, et sa aitaksid mind õppemaksu tasumisel.”

Ma sain kaks osalist stipendiumi, mis katavad peaaegu mu vajadused ning ma töötan, et katta ülejäänud kulud, milleks on toit, eluase ja minu laste õppemaks. Ma tänan Jumalat, et Ta aitab mul oodata oma aega, et õppida Jumala koolis ning ma olen talle ustav, sest Tema ei jäta mind kunagi maha.

Nüüd pöördume me Malawis Jumala poole, et Ta aitaks meil üles ehitada kooli, mille Ta meile on andnud. Tänapäev kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus aitab meil ehitada ühe kahest koolile hädavajalikust ühiselamust. Jumal on jätnud oma lastele kogu maailmas võimaluse olla selle ühiselamu rahastamise allikateks. Ma tänan Jumalat selle eest, mida te teete täna Kristuse lipu kõrgele tõstmiseks Malawis.

Jutustaja: Mosambiik on riik, mis püüab rõhumise alt pääseda. 400 aastat kannatasid inimesed koloniaalvõimu all. Pikaajalisele iseseisvussõjale järgnes 12 aasta pikkune kodusõda, mis 1992. aastal lõpuks lõppes. Riiki ei jäänud palju rohkem

kui mahapõlenud hooned, kus olid kord olnud koolid, haiglad ja ametiasutused. Inimesed kannatavad ikka veel pikaleveninud iseseisvuse ja rahu eest sõdimise mõjude all. Praegu teeb koolide ja kvalifitseeritud õpetajate puudus raskeks lastel korraliku hariduse saamise.

Mosambiigi adventkogudus kasvab kiiresti. Riigis on ligikaudu üks adventist iga 98 elaniku kohta. Kuid selle vaeseima riigi adventistid kannatavad koos ülejäänud rahvaga.

Lõuna-Aafrika-India Ookeani Divisjon on kutsunud Mosambiigi kogudust võtma ette jõulist plaani oma haridusasutuste taseme tõstmiseks. Neist plaanidest räägib meile Miguel Simoque, Seitsmenda Päeva Adventistide Mosambiigi Uniooni hingamispäevakooli ja haridusosakonna juht.

Pastor Simoque, rääkige meile koguduse kasvatamise plaanidest.

Simoque: Juba mitu aastat on meil Mosambiigi erinevates osades olnud algkool ja kolm keskkooli. Kuid suurem osa koolide õpetajatest ei ole adventistid. Kõiki põhjusi täna selgitada oleks keeruline, kuid üks põhjus on, et adventistidele ei võimaldatud tihtipeale oma haridust pärast 8. klassi jätkata. Meil on oma koguduses vähe täieliku hariduse saanud õpetajaid. Seepärast tuli meil täita alg- ja keskkooli õpetajate kohad teiste usuliste veendumustega õpetajatega. Need õpetajad ei õpeta religiooni, kuid nende kohalolek nõrgestab usulist kasvatust, mida me sooviksime oma üliõpilastele anda.

Teine tohutusuur probleem on koolihoonete puudus kõigi õppida soovivate laste jaoks. Seepärast oleme sunnitud pidama tunde vahetustega ning koolis võib olla kaks, kolm, isegi neli õpilaste vahetust päevas. See ei ole hea, kuna õpilased ei suuda õppida kahe või kolme tunniga seda, mida teised päev otsa õpivad.

Teine esitaja: Mida teeb Mosambiigi kogudus selle probleemi lahendamiseks?

Simoque: Meil on seminar, mis oleks vaja tõsta kõrgkooli tasemele. Me oleme teinud ususammu ja sulgenud seminari ajutiselt hoonete ümberehituseks. Mõnesid hooneid saab ümber kujundada, kuid teisi tuleb suurendada või ehitada vanade asemel uued hooned, et majutada rohkem õpilasi. Üks kõige suuremaid vajadusi on naiste ühiselamu ehitamine, sest seminaril on ainult väike meeste ühiselamu.

Esimene kursus, mis juurde tuleb, on õpetajate koolitamine. Me võtame vastu ainult keskkooli lõpetanud õpilasi ning me pakume nii õpetajate diplomi- kui ka kraadiõpet. Ja siis, kui on vajadust ja vahendeid, lisame ettevõtluse ja võib-olla veel mõne kursuse, mida on adventnoortel vaja oma riigi ja koguduse teenimiseks.

Teine esitaja: See tundub olevat tohutusuur projekt. Kuidas te sellega toime tulete?

Simoque: Ma võin öelda ainult seda, et Jumal hoolitseb meie eest. See on kaugelt liiga suur projekt, et Mosambiigi kogudus sellega üksi toime tuleks. Me otsime täiendavaid ressursse ja loomulikult palvetame me tänase kolmeteistkümnenda hingamispäeva helde annetuse pärast, millest oleks meile suur abi.

Teine esitaja: Kas sul on öelda mõned sõnad üleskutseks meile täna, kui me mõtleme, mida saaksime teha, aitamaks Mosambiigis teha selle suure ja hädavajaliku sammu tulevikku?

Simoque: Jah, ja sa ütlesid hästi, kui väitsid selle olevat suure ja hädavajaliku

sammu tulevikku. Mosambiigi elanikud on nii palju aastaid kannatanud teiste rõhumise all. Nüüd peame oma riigi ja koguduse üles ehitama. Enamik Mosambiigi usklikest on elatuspõllumehed. See tähendab, et nad harivad põldu, et oma peret toita, kuid neil ei jää raha, et toetada sellist suurt ettevõtmist. Ning noortele inimestele tuleb siiski anda parim.

Me ei saa loota, et täidame oma osa elus ilma hariduseta ning meil on vaja tugeva Mosambiigi riigi ehitamiseks kristlikku haridust. Me soovime, et meie lapsi õpetaksid adventõpetajad ja soovime jõuda ühiskonda, mida me teenime rohkemate ja paremate koolidega tulevikus.

See projekt on ususamm ja ma palun, et Jumal mõjutaks täna iga adventisti tegema meie heaks oma parimat. Me oleme valmis tööd tegema, kuid meil on vaja ehitada see kool Mosambiigi koguduse tuleviku tarvis.

Jutustaja: Me oleme kuulnud oma Malawi ja Mosambiigi õdede-vendade vajadustest ja unistustest. Nüüd on meil aeg tegutseda. See, millise annetuse me täna anname, määrab selle, kui edukas on tulevikus neis kahes riigis koguduse haridus.

Üks neljandik täna kogu maailmas saadud annetustest läheb nende kahe projekti jaoks. Mida rohkem me anname, seda rohkem saame aidata.

[Annetus]